

Arrest

nr. 219 545 van 8 april 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat MAERTENS *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen in 2015, verklaren er zich op 10 augustus 2015 vluchteling.

1.2. Op 28 juni 2017 werden door de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

1.2.1. Ten aanzien van H.J.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Sayed te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Qalay Karim in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. Op een dag vroeg een Pasjtoen, N.A. genaamd, de hand van uw zus. Uw vader weigerde omdat hij een Pasjtoen was. Wanneer later iemand anders de hand van uw zus vroeg vermoordde N.A. haar. Zes maanden later vermoordden uw vader en uw oom N.A.. Omdat N.A. een neef had die lid was van de taliban zijn jullie uit Afghanistan vertrokken. U was achttien jaar wanneer u met uw familie naar Iran vluchtte. Jullie woonden illegaal in Teheran. De eerste vier jaar verdiende u de kost door cd's te verkopen. Vervolgens werkte u in de bouw. U trouwde met uw vrouw M.H. (OV X). Uw vrouw is afkomstig uit Mazar Sharif en vluchtte enkele jaren na u naar Iran, vanwege een conflict van haar vader met een collega. Anderhalf jaar voor uw vertrek uit Iran werd u gedeporteerd naar Afghanistan. U bleef een maand in Nimroz en keerde vervolgens terug naar Teheran. Omdat u geen documenten had vreesde u door de Iraanse overheid naar Syrië te worden gestuurd. U vertrok in juli 2015 uit Iran. Op 10 augustus 2015 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een zakenkaartje van een fotowinkel neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens het gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke identiteit, uw afkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn identiteit, afkomst en reële verblijfssituatie, zowel in zijn land van origine als het land van feitelijk verblijf, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die rechtstreeks betrekking hebben op de identiteit, afkomst en reële verblijfssituatie van de asielzoeker, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn identiteit, zijn afkomst en zijn reële verblijfssituatie ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij of zijn familie ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst doen uw verklaringen over uw etnische afkomst twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u van Hazara-afkomst bent, net als uw beide ouders (verklaringen DVZ, p. 4). Ook op het CGVS verklaart u initieel Hazara te zijn (CGVS, p. 3). Gevraagd of uw beide ouders Hazara zijn zegt u dan plots dat u en uw beide ouders Sayed zijn (CGVS, p. 3). Uw verklaring voor deze plotse wijziging, namelijk dat "ik op het eerste interview een moest kiezen en dat ze daarom Hazara schreven", kan maar weinig overtuigen. Ook over uw vrouw verklaarde u op de DVZ dat zij Hazara zou zijn terwijl zij zelf verklaart Sayed te zijn (verklaringen DVZ, p. 6, CGVS 15/19599, p. 4). Uit informatie blijkt dat de Sayeds een aparte, Arabische, etnie zijn in Afghanistan. Zo is er informatie over etnische spanningen tussen de Hazara's en de Sayeds in de provincie Bamyan. Verder blijkt dat Hazara-vrouwen soms trouwen met Sayed-mannen maar een huwelijk tussen Hazara-mannen en Sayed-vrouwen is taboe. Zelf haalt u ook aan dat uw vader een huwelijksaanzoek voor uw zus weigerde omdat de man geen Sayed was (CGVS, p. 9). Dat u, gezien deze informatie, zowel op de DVZ als op het CGVS zou zeggen dat u een Hazara zou zijn om dit vervolgens te wijzigen en te zeggen dat u een Sayed zou zijn, doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De verklaringen van u en uw vrouw over jullie vlucht uit Afghanistan en daaropvolgend illegale verblijf in Iran zijn voorts dermate vaag en incoherent dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Wat betreft de reden van uw vlucht uit Afghanistan dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen tijdens uw gehoor op het CGVS in ernstige mate verschillen met deze die u aflegde tijdens uw interview op de DVZ. Op het CGVS verklaart u dat uw familie een vete had met een zekere N.A.. Dit conflict mondde uit in de moord op uw zus en de daaropvolgende moord door uw vader en oom op N.A.. Uit vrees voor de neef van N.A., D.A. genaamd, die lid was van de taliban zouden jullie vervolgens uit Afghanistan vertrokken zijn (CGVS, p. 9). Op de DVZ verklaarde u echter louter dat de situatie in uw dorp moeilijk was vanwege bomaanslagen en zelfmoordaanslagen (vragenlijst CGVS, vraag 5). U voegde hier nog aan toe dat na jullie vlucht naar Iran uw vader, uw broer en uw oom gedeporteerd zouden zijn naar Afghanistan, waar ze vervolgens vermoord zouden zijn door de taliban. U zou niet weten wie de dader zou zijn (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat uw verklaringen over de reden van uw vlucht uit Afghanistan in dergelijke mate verschillen doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Verder is het opvallend dat uw vrouw M.H. niet de minste informatie weet te geven over de reden van uw vlucht en die van uw familie uit Afghanistan (CGVS 15/19599, p. 8). Er kan verwacht worden dat zij gedurende al die jaren toch enige concrete informatie zou moeten hebben opgevangen over de reden waarom u en uw familie naar Iran zijn gevlucht om er vervolgens jarenlang illegaal te verblijven.

Ook uw vrouw is weinig verhelderend over de redenen van haar vlucht uit Afghanistan. Op de DVZ verklaarde ze louter dat haar vader persoonlijke vijanden had (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart ze dat haar vader, die elektricien was in een bedrijf, had geklaagd over een corrupte collega, waarna deze vervolgens ontslagen werd. Daarop uitte deze man doodsbedreigingen aan het adres van haar vader. Vervolgens zouden uw vrouw en haar familie uit Afghanistan zijn gevlucht (CGVS 15/19599, p. 4). Aangezien het niet duidelijk is hoe een ruzie met een voormalig collega-elektricien van haar vader plots uitmondde in de vlucht van heel haar familie uit Afghanistan, wordt gevraagd hier verder over te vertellen waarop zij nog meegeeft dat die man op een dag naar haar huis kwam met een kalasjnikov, waarna de burens tussenkwamen. Haar vader vluchtte die nacht weg en enkele dagen later zouden zij allen haar vader gevolgd zijn (CGVS 15/19599, p. 4). Aangezien het nog steeds niet duidelijk is hoe een ruzie met een voormalig collega-elektricien van haar vader plotseling tot gevolg had dat zij alles achterlieten en halsoverkop het land ontvluchtten wordt nogmaals gevraagd om hier meer duidelijk over te scheppen maar zij kan geen bijkomende informatie geven (CGVS 15/19599, p. 5). Erop gewezen dat het vreemd overkomt dat een ruzie met een voormalige collega-elektricien van haar vader plots uitmondt in de vlucht van haar hele familie uit Afghanistan en nogmaals aangespoord dit verder uit te leggen komt zij niet verder dan de herhaling dat deze man ontslagen werd en vervolgens doodsbedreigingen uitte (CGVS 15/19599, p. 5). De loutere melding dat zij toen jong was is geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat zij zo weinig weet te vertellen over de precieze omstandigheden van haar vlucht en die van haar familie uit Afghanistan, zeker gezien zij toen reeds 15 jaar zou zijn geweest en zij ook daarna informatie hierover zou kunnen te weten gekomen zijn (CGVS 15/19599, p. 5).

Ook u blijft vaag over deze problemen van uw vrouw en haar familie in Afghanistan. Gevraagd hierover te vertellen zegt u louter dat haar vader elektricien was en dat ze hierdoor problemen hadden. Voor de rest zou u geen details hebben (CGVS, p. 9). Gevraagd te verklaren waarom u geen enkele informatie heeft over de problemen van uw vrouw en haar familie in Afghanistan zegt u nog dat zij een probleem hadden met een collega van haar vader maar geeft u mee niet te weten waarom zij een probleem hadden en wat het probleem exact was (CGVS, p. 9). U wordt gevraagd te verklaren waarom u, na jarenlang getrouwd te zijn geweest en samen jarenlang op illegale wijze in Iran te hebben moeten verblijven mede omwille van deze problemen, geen informatie heeft over de problemen die uw vrouw en haar familie ertoe hebben aangezet hun land te verlaten, maar u zegt louter dat u het aan uw schoonvader had gevraagd maar dat hij u enkel zei dat hij een probleem had met een collega (CGVS, p. 9). Gevraagd wat uw vrouw dan zelf weet, en aan u zou hebben gezegd, kan u plotseling wel concrete informatie geven en zegt u nog dat deze collega ontslagen zou zijn geweest en dat hij dacht dat uw schoonvader daarbij betrokken zou zijn geweest, waarna de problemen begonnen (CGVS, p. 9). Er kan verwacht worden dat u meteen concrete informatie geeft wanneer hiernaar gevraagd wordt zonder eerst verschillende malen te stellen niets hierover te weten. Bovendien kan de weinige informatie die u uiteindelijk nog meegeeft op zich nog maar weinig overtuigen.

Zowel u als uw vrouw kunnen weinig concreet en coherent vertellen over jullie eigen en elkaars problemen in Afghanistan. Gezien jullie door deze problemen veroordeeld zouden zijn geweest om gedurende al die jaren als illegaal te hebben moeten leven in Iran kan verwacht worden dat jullie op meer doorleefde wijze hierover zouden weten te vertellen. Dit doet dan ook twijfelen aan jullie relaas als illegale Afghanen in Iran te hebben geleefd.

Voorts zijn jullie verklaringen over jullie leven als illegale Afghanen in Iran eveneens vaag en weinig doorleefd. Zo verklaart u dat u de eerste vier jaar cd's verkocht en de daaropvolgende vier jaar in de bouw werkte (CGVS, p. 6 en 7).

Uw vrouw echter verklaart dat u eerst in de bouw werkte en vervolgens enkele jaren cd's verkocht (CGVS 15/19599, p. 9). Gevraagd wanneer u cd's begon te verkopen zegt ze dan dat u voor jullie huwelijk reeds cd's verkocht, vervolgens in de bouw werkte en dan nog eens enkele jaren cd's verkocht, verklaringen die overeenkomen met uw – toen ook al reeds aangepaste – verklaringen op de DVZ (CGVS 15/19599, p. 9, verklaringen DVZ, p. 5). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over uw werk in Iran roepen verdere vragen op.

U en uw vrouw kunnen verder weinig doorleefde verklaringen afleggen over het – dagelijkse – leven als illegale Afghanen in Iran. Wanneer uw vrouw gevraagd wordt naar – praktische – problemen en zaken waar illegalen geen recht toe hadden antwoordt zij vaag dat jullie veel problemen hadden en dat jullie geen bus naar de grens konden nemen en geen brood konden kopen (CGVS 15/19599, p. 7). Gevraagd meer in detail te treden over al deze zaken kan zij vreemd genoeg geen enkele informatie meer bieden (CGVS 15/19599, p. 7). Gewezen op jullie zeer lange verblijf als illegalen in Iran en nogmaals aangespoord hier meer over te vertellen kan ze louter nog toevoegen dat ze Afghanen naar Syrië sturen en dat u gedeporteerd werd (CGVS 15/19599, p. 7). Zij wordt dan nog tweemaal gevraagd te vertellen over dagdagelijkse problemen voor illegalen in Iran maar verder dan de melding dat jullie beledigd werden komt zij niet meer (CGVS 15/19599, p. 7). Evenmin kan zij voorbeelden geven van praktische problemen voor illegale Afghanen in Iran (CGVS 15/19599, p. 7).

Wanneer u gevraagd wordt om te vertellen over het verschil in mogelijkheden en problemen tussen illegale Afghanen en Afghanen die een verblijfsstatuut hebben in Iran zegt u dat Afghanen met een statuut niet gedeporteerd worden (CGVS, p. 17). Gevraagd om verder te vertellen geeft u nog mee dat illegale Afghanen geen auto kunnen kopen en dat men hen beledigd wanneer ze een brood gaan kopen (CGVS, p. 17). U wordt gevraagd naar nog andere – praktische – problemen voor illegale Afghanen in Iran maar verklaart dat dit alles is (CGVS, p. 17). Nogmaals aangespoord meer te vertellen over problemen voor illegale Afghanen voegt u nog toe dat jullie niet naar jullie salaris konden vragen of het recht hadden te klagen – klacht neerleggen – wanneer jullie geslagen werden (CGVS, p. 18). Gevraagd naar concrete zaken die Afghanen met een verblijfsstatuut konden doen, in tegenstelling tot u en uw vrouw, zegt u dat er geen ander verschil was en voegt u nog toe dat Afghanen met een verblijfskaart vrij konden reizen maar niets konden kopen (CGVS, p. 18). Dergelijke verklaringen zijn beperkt. Bovendien blijkt dat geregistreerde Afghanen niet vrij kunnen reizen. Om hun provincie te verlaten dienen zij een reistoelating aan te vragen, wat voor de nodige moeilijkheden zorgt vanwege de bureaucratie en de kostprijs. Uit informatie blijkt verder dat houders van een amayesh-kaart recht hebben op onder meer medische zorg, een werkvergunning en scholing tot aan universitair onderwijs. Dat u niets meegeeft over medische zorg, een werkvergunning of onderwijs wanneer u spreekt over moeilijkheden en problemen voor illegale Afghanen in Iran, zeker in vergelijking met geregistreerde Afghanen, is opvallend.

U wordt dan gevraagd naar medische zorgen voor Afghanen in Iran waarop u zegt dat er geen gezondheidsdiensten waren, “behalve kaarten, en die waren verlengd” (CGVS, p. 23). Gevraagd wat u deed in al die jaren met betrekking tot medische zorgen zegt u louter dat jullie in al die jaren geen serieuze medische problemen hadden (CGVS, p. 23). Erop gewezen dat u vele jaren in Iran woonde en dat u een klein kind had, waarvan uw vrouw thuis beviel, en dat de mogelijkheid tot medische zorg op een bepaald moment toch een punt moest geweest zijn, en gevraagd te vertellen over de praktische zaken met betrekking tot mogelijke medische zorg voor illegale Afghanen in Iran, zegt u louter dat jullie niet naar een ziekenhuis moesten gaan omdat uw zoon thuis geboren is (CGVS, p. 23). Gevraagd naar de mogelijkheden in het geval u wel medische zorg nodig zou hebben antwoordt u louter dat er zo geen dergelijke geval is geweest en dat u er ook niet aan dacht (CGVS, p. 23). Er wordt u op gewezen dat uw vrouw beviel in deze periode en u diende te zorgen voor een klein kind, waarbij verwacht kan worden dat medische zorgen mogelijks in u opgekomen zouden moeten zijn, waarop u herhaalt dat uw zoon thuis geboren is en dat, als er een probleem zou zijn, jullie de verblijfskaart van iemand anders zouden kunnen gebruiken (CGVS, p. 23). Dat u niets concreets weet te vertellen over de mogelijkheid tot medische zorgen tijdens uw verblijf in Iran omdat u “er niet aan dacht” doet ernstige twijfels rijzen. Dat u uiteindelijk, nadat de vraag verschillende keren herhaald werd, nog weet te zeggen dat men de verblijfskaart van iemand anders zou kunnen gebruiken kan nog maar weinig overtuigen. Dergelijke verklaringen over de mogelijkheid tot medische zorgen tijdens uw verblijf in Iran zijn weinig doorleefd.

Verder zijn uw verklaringen over mogelijke hulp van Afghanen met een verblijfsvergunning in uw dagelijks leven tegenstrijdig met die van uw echtgenote. Gevraagd of u voor bepaalde zaken hulp van andere mensen gebruikte zegt u van niet en voegt eraan toe dat Afghanen met een verblijfskaart elkaar niet hielpen (CGVS, p. 18). Gevraagd of u ooit de hulp van Iraniërs hebt ingeroepen zegt u eveneens van niet (CGVS, p. 18). Gevraagd of u deze hele periode illegaal in Iran verbleef zonder enige hulp van iemand antwoordt u bevestigend (CGVS, p. 18). Echter, wanneer uw vrouw gevraagd wordt hoe jullie als illegale Afghanen zaken regelden zoals een woning huren en zorgen voor nutsvoorzieningen antwoordt zij dat jullie hiervoor de hulp inriepen van Afghanen met een verblijfskaart (CGVS 15/19599,

p. 8). Meer informatie kan zij hier echter niet over geven (CGVS 15/19599, p. 8). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen verder twijfelen aan jullie relaas.

Het is ook opvallend dat jullie verklaringen over waar u een maand zou hebben verbleven na uw deportatie naar Afghanistan niet overeenkomen. U verklaart dat u in Nimroz verbleef (CGVS, p. 4). Uw vrouw denkt echter dat u naar Herat zou zijn gedeporteerd, waarna ze toevoegt niet te weten naar waar u zou zijn gedeporteerd (CGVS 15/19599, p. 6).

Het is tevens opmerkelijk dat u noch uw vrouw reeds gehoord blijken te hebben van de term “amayesh” (CGVS, p. 22, CGVS 15/19599, p. 8). De verblijfskaarten van Afghaanse vluchtelingen in Iran hebben de naam amayesh en dienen jaarlijks vernieuwd te worden. Hoewel jullie zelf geen amayesh-kaarten hadden kan enigszins verwacht worden dat jullie toch reeds ooit gehoord zouden moeten hebben van de term amayesh, zeker indien jullie, zoals uw vrouw zegt, de hulp dienden in te roepen van amayesh-kaarthouders om bepaalde zaken te kunnen regelen.

Er kunnen ook vragen gesteld worden met betrekking tot uw verklaringen over hoe jullie aan het geld voor jullie reis zijn geraakt. U verklaart dat uw reis 9000 euro heeft gekost (CGVS, p. 9). Gevraagd hoe u hieraan bent geraakt geeft u louter mee dat u werkte (CGVS, p. 22). U voegt hier later nog aan toe dat u ook jullie huishoudspullen verkocht (CGVS, p. 22). U zegt vreemd genoeg later dat 9000 euro niet veel geld was voor u en dat Afghanen in Iran veel geld verdienen (CGVS, p. 22). Dat u, na jarenlang illegaal in Iran te hebben geleefd, verklaart 9000 euro te hebben gespaard door louter zwartwerk in de bouw en de verkoop van cd's en zegt dat dit uiteindelijk niet veel geld is voor Afghanen in Iran komt weinig doorleefd over.

Het is verder opvallend dat u geen enkel bewijs weet neer te leggen van uw identiteit of uw leven in Iran, zoals een taskara, een paspoort, foto's, documenten van uw repatriëring of uw huurcontract. Het enige dat u neerlegt is een kaartje van een fotowinkel dat op geen enkele wijze aan u gelinkt is en dan ook geen enkele bewijswaarde heeft. Gevraagd of u nog andere documenten of bewijsmiddelen heeft zegt u dat u foto's had maar dat u die vernietigd zou hebben (CGVS, p. 13). Erop gewezen dat het vreemd is dat u geen enkel document of bewijs kan neerleggen van uw identiteit of uw leven in Iran en gevraagd om een verklaring hiervoor zegt u louter dat u een taskara had maar dat deze onderweg naar Turkije kwijt is geraakt (CGVS, p. 14). Erop gewezen dat er meer mogelijkheden zijn om uw identiteit en uw leven in Iran aan te tonen en gevraagd of u later nog iets zou willen neerleggen zegt u dat u alles dat u in Iran had vernietigd heeft (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom u geen paspoort heeft aangevraagd in Afghanistan of in een Afghaanse ambassade zegt u louter dat het niet noodzakelijk was om een paspoort te hebben (CGVS, p. 21). U wordt erop gewezen dat het uw beslissing was naar Europa te reizen en asiel aan te vragen en dat het dan wel voor zich spreekt dat u enige documentatie zou nodig hebben, naast dit kaartje van een fotowinkel, en gevraagd waarom jullie geen paspoort hebben aangevraagd, maar u komt niet verder dan de loutere stelling dat u geen paspoort heeft aangevraagd en dat u het paspoort van uw vrouw – waarmee zij eerder Iran op legale wijze was binnengekomen – had vernietigd (CGVS, p. 21). U zou dit paspoort van uw vrouw vernietigd hebben omdat u een boete zou moeten betalen indien de Iraanse autoriteiten dit op een checkpoint zouden opmerken, wat maar weinig weet te overtuigen (CGVS, p. 21). Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij in het kader van zijn asielaanvraag het mogelijke doet om zijn identiteit en zijn relaas te staven met documenten. Uw loutere verklaring dat u uw taskara bent kwijtgeraakt, u geen paspoort nodig had en u het paspoort van uw vrouw en alle foto's en jullie andere bezittingen zou hebben vernietigd is geen overtuigende uitleg voor jullie totale gebrek aan documentatie. De verklaringen van uw vrouw over de reden waarom zij haar paspoort niet heeft meegenomen kunnen evenmin overtuigen. Zo zegt zij dat jullie het paspoort vernietigd hebben (CGVS 15/19599, p. 9). Gevraagd dit verder uit te leggen zegt zij louter dat er niemand was om het paspoort aan te geven wanneer jullie vertrokken, wat maar weinig steek houdt (CGVS 15/19599, p. 9 en 10). Gevraagd waarom jullie dit paspoort niet hebben meegenomen op jullie reis zegt zij dat de reis moeilijk was (CGVS 15/19599, p. 10). Gevraagd nogmaals uit te leggen waarom jullie haar paspoort niet hebben meegenomen herhaalt zij louter dat de reis moeilijk was (CGVS 15/19599, p. 10). Erop gewezen dat jullie een taskara zouden hebben meegenomen op reis en gevraagd waarom jullie dan niet haar paspoort hebben meegenomen zegt zij dat jullie er niet aan gedacht hadden, waarna ze toevoegt dat het paspoort vernietigd was en dat het niet meer geldig was (CGVS 15/19599, p. 10). Aan de hand van dergelijke verklaringen kan zij geen aannemelijke uitleg bieden voor het niet neerleggen van haar paspoort.

Er dient nog opgemerkt te worden dat uw vrouw dermate weinig – correcte – informatie wist te beiden dat er getwijfeld kan worden aan haar medewerking tijdens haar gehoren in het kader van haar asielaanvraag. Zo antwoordde zij op de DVZ op de vraag naar haar religie dat ze Sayed– haar etnie – is en dat ze het verschil niet kent tussen religie, etnie en nationaliteit en, vreemd genoeg, uw naam (verklaringen DVZ 15/19599, p. 4). Zo antwoordde ze ook op de vraag naar uw naam met de naam J.S. (verklaringen DVZ 15/19599, p. 6). Op het CGVS noemt zij u echter wel J.H. (CGVS 15/19599, p. 5). Zij ontkent vervolgens dat zij u op de DVZ anders heeft genoemd (CGVS 15/19599, p. 5).

Ook jullie zoon noemde zij op DVZ als A.A.S. (verklaringen DVZ 15/19599, p. 8). Zij verklaarde later ook niet te weten in welk land Maidan Wardak, waarvan ze zei dat het uw geboorteprovincie is, ligt maar dat het in de richting van Kaboel ligt. Wanneer haar dan gevraagd werd in welk land Kaboel ligt zei zij eveneens dit niet te weten (verklaringen DVZ 15/19599, p. 6). Dergelijke antwoorden kunnen bezwaarlijk verklaard worden door louter een gebrek aan scholing.

Uit het geheel van bovenstaande argumenten blijkt dat u en uw echtgenote er niet in slagen jullie beweerd regio van herkomst en uw verblijf in Iran in de hoedanigheid van Afghaanse vluchteling op basis van coherente en overtuigende verklaringen aannemelijk te maken. Bovendien blijken jullie niet in staat overtuigende en bewijskrachtige stukken voor te leggen met betrekking tot jullie Afghaanse nationaliteit en jullie verblijf in Iran als Afghaanse vluchtelingen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerd verblijf sinds uw achttiende als Afghaanse vluchteling in Iran kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 2 februari 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden illegale verblijf in Iran. U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw identiteit en uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 22).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken.

Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2.2. Ten aanzien van H.M.:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Sayed te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit Mazar Sharif in de provincie Balkh. Uw vader werkte als elektricien voor een bedrijf. Op een dag, wanneer u vijftien of zestien jaar was, klaagde hij over een bepaalde corrupte collega, waarna deze ontslagen werd. Deze uitte vervolgens doodsbedreigingen aan zijn adres. Op een dag kwam hij naar jullie huis met een kalasjnikov, waarna de burensamenkwamen. Uw vader vluchtte die nacht weg. Enkele dagen later volgden u en uw familie hem. Jullie vluchtten naar Iran. U trouwde er met uw man J.H. (OV 8104025). Anderhalf jaar voor uw vertrek uit Iran werd uw man gedeporteerd naar Afghanistan. Hij bleef een maand in Afghanistan en keerde vervolgens terug naar Teheran. Omdat jullie illegaal waren vertrokken jullie in juli 2015 uit Iran. Op 10 augustus 2015 vroeg u in België asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens het gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke identiteit, uw afkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn identiteit, afkomst en reële verblijfssituatie, zowel in zijn land van origine als het land van feitelijk verblijf, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die rechtstreeks betrekking hebben op de identiteit, afkomst en reële verblijfssituatie van de asielzoeker, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn identiteit, zijn afkomst en zijn reële verblijfssituatie ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij of zijn familie ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst doen de verklaringen van uw man over zijn etnische afkomst twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van jullie relaas. Zo verklaarde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat hij van Hazara-afkomst is, net als zijn beide ouders (verklaringen DVZ 15/19596, p. 4). Ook op het CGVS verklaart hij initieel Hazara te zijn (CGVS 15/19596, p. 3). Gevraagd of zijn beide ouders Hazara zijn zegt hij dan plots dat hij en zijn beide ouders Sayed zijn (CGVS 15/19596, p. 3). Zijn verklaring voor deze plotse wijziging, namelijk dat “ik op het eerste interview een moest kiezen en dat ze daarom Hazara schreven”, kan maar weinig overtuigen. Ook over u verklaarde hij op de DVZ dat u Hazara zou zijn terwijl uzelf verklaart Sayed te zijn (verklaringen DVZ 15/19596, p. 6, CGVS 15/, p. 4). Uit informatie blijkt dat de Sayeds een aparte, Arabische, etnie zijn in Afghanistan.

Zo is er informatie over etnische spanningen tussen de Hazara's en de Sayeds in de provincie Bamyān. Verder blijkt dat Hazara-vrouwen soms trouwen met Sayed-mannen maar een huwelijk tussen Hazara-mannen en Sayed-vrouwen is taboe. Zelf haalt hij ook aan dat zijn vader een huwelijksaanzoek voor zijn zus weigerde omdat de man geen Sayed was (CGVS, p. 9). Dat hij, gezien deze informatie, zowel op de DVZ als op het CGVS zou zeggen dat hij een Hazara zou zijn om dit vervolgens te wijzigen en te zeggen dat hij een Sayed zou zijn, doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

De verklaringen van u en uw man over jullie vlucht uit Afghanistan en daaropvolgend illegale verblijf in Iran zijn voorts dermate vaag en incoherent dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Wat betreft de reden van de vlucht van uw man uit Afghanistan dient opgemerkt te worden dat zijn verklaringen tijdens zijn gehoor op het CGVS in ernstige mate verschillen met deze die hij aflegde tijdens zijn interview op de DVZ. Op het CGVS verklaart hij dat zijn familie een vete had met een zekere N.A.. Dit conflict mondde uit in de moord op zijn zus en de daaropvolgende moord door zijn vader en oom op N.A.. Uit vrees voor de neef van N.A., D.A. genaamd, die lid was van de Taliban zouden zijn vervolgens uit Afghanistan vertrokken zijn (CGVS 15/19596, p. 9). Op de DVZ verklaarde hij echter louter dat de situatie in zijn dorp moeilijk was vanwege bomaanslagen en zelfmoordaanslagen (vragenlijst CGVS 15/19596, vraag 5). Hij voegde hier nog aan toe dat na hun vlucht naar Iran zijn vader, zijn broer en zijn oom gedeporteerd zouden zijn naar Afghanistan, waar ze vervolgens vermoord zouden zijn door de Taliban. Hij zou niet weten wie de dader zou zijn (vragenlijst CGVS 15/19596, vraag 5). Dat zijn verklaringen over de reden van zijn vlucht uit Afghanistan in dergelijke mate verschillen doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Verder is het opvallend dat u niet de minste informatie weet te geven over de reden van zijn vlucht en die van zijn familie uit Afghanistan (CGVS, p. 8). Er kan verwacht worden dat u gedurende al die jaren toch enige concrete informatie zou moeten hebben opgevangen over de reden waarom uw man en zijn familie naar Iran zijn gevlucht om er vervolgens jarenlang illegaal te verblijven.

Ook u bent weinig verhelderend over de redenen van uw vlucht uit Afghanistan. Op de DVZ verklaarde u louter dat uw vader persoonlijke vijanden had (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dat uw vader, die elektricien was in een bedrijf, had geklaagd over een corrupte collega, waarna deze vervolgens ontslagen werd. Daarop uitte deze man doodsbedreigingen aan het adres van uw vader. Vervolgens zouden u en uw familie uit Afghanistan zijn gevlucht (CGVS, p. 4). Aangezien het niet duidelijk is hoe een ruzie met een voormalig collegaelektricien van uw vader plots uitmondde in de vlucht van heel uw familie uit Afghanistan, wordt gevraagd hier verder over te vertellen waarop u nog meegeeft dat die man op een dag naar jullie huis kwam met een kalashnikov, waarna de burens tussenkamen. Uw vader vluchtte die nacht weg en enkele dagen later zouden jullie allen uw vader gevolgd zijn (CGVS, p. 4). Aangezien het nog steeds niet duidelijk is hoe een ruzie met een voormalig collegaelektricien van uw vader plotseling tot gevolg had dat jullie alles achterlieten en halsoverkop het land ontvluchtten wordt nogmaals gevraagd om hier meer duidelijk over te scheppen maar u kan geen bijkomende informatie geven (CGVS, p. 5). Erop gewezen dat het vreemd overkomt dat een ruzie met een voormalige collega-elektricien van uw vader plots uitmondt in de vlucht van uw hele familie uit Afghanistan en nogmaals aangespoord dit verder uit te leggen komt u niet verder dan de herhaling dat deze man ontslagen werd en vervolgens doodsbedreigingen uitte (CGVS, p. 5). De loutere melding dat u toen jong was is geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat u zo weinig weet te vertellen over de precieze omstandigheden van uw vlucht en die van uw familie uit Afghanistan, zeker gezien u toen reeds 15 jaar zou zijn geweest en u ook daarna informatie hierover zou kunnen te weten gekomen zijn (CGVS, p. 5).

Ook uw man blijft vaag over de problemen van u en uw familie in Afghanistan. Gevraagd hierover te vertellen zegt hij louter dat uw vader elektricien was en dat jullie hierdoor problemen hadden. Voor de rest zou hij geen details hebben (CGVS 15/19596, p. 9). Gevraagd te verklaren waarom hij geen enkele informatie heeft over de problemen van u en uw familie in Afghanistan zegt hij nog dat jullie een probleem hadden met een collega van uw vader maar geeft hij mee niet te weten waarom jullie een probleem hadden en wat het probleem exact was (CGVS 15/19596, p. 9). Hij wordt gevraagd te verklaren waarom hij, na jarenlang getrouwd te zijn geweest en samen jarenlang op illegale wijze in Iran te hebben moeten verblijven mede omwille van deze problemen, geen informatie heeft over de problemen die u en uw familie ertoe hebben aangezet jullie land te verlaten, maar hij zegt louter dat hij het aan uw vader had gevraagd maar dat hij hem enkel zei dat hij een probleem had met een collega (CGVS, p. 9). Gevraagd wat u dan zelf weet, en aan hem zou hebben gezegd, kan hij plots wel concrete informatie geven en zegt hij nog dat deze collega ontslagen zou zijn geweest en dat hij dacht dat uw vader daarbij betrokken zou zijn geweest, waarna de problemen begonnen (CGVS, p. 9). Er kan verwacht worden dat hij meteen concrete informatie geeft wanneer hiernaar gevraagd wordt zonder eerst verschillende malen te stellen niets hierover te weten. Bovendien kan de weinige informatie die hij uiteindelijk nog meegeeft op zich nog maar weinig overtuigen.

Zowel u als uw man kunnen weinig concreet en coherent vertellen over jullie eigen en elkaars problemen in Afghanistan. Gezien jullie door deze problemen veroordeeld zouden zijn geweest om gedurende al die jaren als illegaal te hebben moeten leven in Iran kan verwacht worden dat jullie op meer doorleefde wijze hierover zouden weten te vertellen. Dit doet dan ook twijfelen aan jullie relaas als illegale Afghanen in Iran te hebben geleefd.

Voorts zijn jullie verklaringen over jullie leven als illegale Afghanen in Iran eveneens vaag en weinig doorleefd. Zo verklaart uw man dat hij de eerste vier jaar cd's verkocht en de daaropvolgende vier jaar in de bouw werkte (CGVS 15/19596, p. 6 en 7). U echter verklaart dat hij eerst in de bouw werkte en vervolgens enkele jaren cd's verkocht (CGVS, p. 9). Gevraagd wanneer hij begon cd's te verkopen zegt u dan dat hij voor jullie huwelijk reeds cd's verkocht, vervolgens in de bouw werkte en dan nog eens enkele jaren cd's verkocht, verklaringen die overeenkomen met zijn – toen ook al reeds aangepaste – verklaringen op de DVZ (CGVS, p. 9, verklaringen DVZ 15/19596, p. 5). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over het werk van uw man in Iran roepen verdere vragen op.

U en uw man kunnen verder weinig doorleefde verklaringen afleggen over het – dagelijkse – leven als illegale Afghanen in Iran. Wanneer u gevraagd wordt naar – praktische – problemen en zaken waar illegalen geen recht toe hadden antwoordt u vaag dat jullie veel problemen hadden en dat jullie geen bus naar de grens konden nemen en geen brood konden kopen (CGVS, p. 7). Gevraagd meer in detail te treden over al deze zaken kan u vreemd genoeg geen enkele informatie meer bieden (CGVS, p. 7). Gewezen op jullie zeer lange verblijf als illegalen in Iran en nogmaals aangespoord hier meer over te vertellen kan u louter nog toevoegen dat ze Afghanen naar Syrië sturen en dat uw man gedeporteerd werd (CGVS, p. 7). U wordt dan nog tweemaal gevraagd te vertellen over dagdagelijkse problemen voor illegalen in Iran maar verder dan de melding dat jullie beledigd werden komt u niet meer (CGVS, p. 7). Evenmin kan u voorbeelden geven van praktische problemen voor illegale Afghanen in Iran (CGVS, p. 7).

Wanneer uw man gevraagd wordt om te vertellen over het verschil in mogelijkheden en problemen tussen illegale Afghanen en Afghanen die een verblijfsstatuut hebben in Iran zegt hij dat Afghanen met een statuut niet gedeporteerd worden (CGVS 15/19596, p. 17). Gevraagd om verder te vertellen geeft hij nog mee dat illegale Afghanen geen auto kunnen kopen en dat men hen beledigd wanneer ze een brood gaan kopen (CGVS 15/19596, p. 17). Hij wordt gevraagd naar nog andere – praktische – problemen voor illegale Afghanen in Iran maar verklaart dat dit alles is (CGVS 15/19596, p. 17). Nogmaals aangespoord meer te vertellen over problemen voor illegale Afghanen voegt hij nog toe dat jullie niet naar jullie salaris konden vragen of het recht hadden te klagen – klacht neerleggen – wanneer jullie geslagen werden (CGVS 15/19596, p. 18). Gevraagd naar concrete zaken die Afghanen met een verblijfsstatuut konden doen, in tegenstelling tot u en uw man, zegt hij dat er geen ander verschil was en voegt nog toe dat Afghanen met een verblijfskaart vrij konden reizen maar niets konden kopen (CGVS 15/19596, p. 18). Dergelijke verklaringen zijn beperkt. Bovendien blijkt dat geregistreerde Afghanen niet vrij kunnen reizen. Om hun provincie te verlaten dienen zij een reistoelating aan te vragen, wat voor de nodige moeilijkheden zorgt vanwege de bureaucratie en de kostprijs. Uit informatie blijkt verder dat houders van een amayesh-kaart recht hebben op onder meer medische zorg, een werkvergunning en scholing tot aan universitair onderwijs. Dat hij niets meegeeft over medische zorg, een werkvergunning of onderwijs wanneer hij spreekt over moeilijkheden en problemen voor illegale Afghanen in Iran, zeker in vergelijking met geregistreerde Afghanen, is opvallend.

Uw man wordt dan gevraagd naar medische zorgen voor Afghanen in Iran waarop hij zegt dat er geen gezondheidsdiensten waren, “behalve kaarten, en die waren verlengd” (CGVS 15/19596, p. 23). Gevraagd wat hij deed in al die jaren met betrekking tot medische zorgen zegt hij louter dat jullie in al die jaren geen serieuze medische problemen hadden (CGVS 15/19596, p. 23). Erop gewezen dat hij vele jaren in Iran woonde en dat jullie een klein kind hadden, waarvan u thuis beviel, en dat de mogelijkheid tot medische zorg op een bepaald moment toch een punt moest geweest zijn, en gevraagd te vertellen over de praktische zaken met betrekking tot mogelijke medische zorg voor illegale Afghanen in Iran, zegt hij louter dat jullie niet naar een ziekenhuis moesten gaan omdat uw zoon thuis geboren is (CGVS 15/19596, p. 23). Gevraagd naar de mogelijkheden in het geval jullie wel medische zorg nodig zouden hebben antwoordt hij louter dat er zo geen dergelijke geval is geweest en dat hij er ook niet aan dacht (CGVS 15/19596, p. 23). Er wordt hem op gewezen dat u beviel in deze periode en jullie dienden te zorgen voor een klein kind, waarbij verwacht kan worden dat medische zorgen mogelijks in hem opgekomen zouden moeten zijn, waarop hij nogmaals herhaalt dat uw zoon thuis geboren is en dat, als er een probleem zou zijn, jullie de verblijfskaart van iemand anders zouden kunnen gebruiken (CGVS 15/19596, p. 23). Dat hij niets concreets weet te vertellen over de mogelijkheid tot medische zorgen tijdens jullie verblijf in Iran omdat hij “er niet aan dacht” doet ernstige twijfels rijzen. Dat hij uiteindelijk, nadat de vraag verschillende keren herhaald werd, nog weet te zeggen dat men de verblijfskaart van iemand anders zou kunnen gebruiken kan nog maar weinig overtuigen. Dergelijke verklaringen over de mogelijkheid tot medische zorgen tijdens jullie verblijf in Iran zijn weinig doorleefd.

Verder zijn uw verklaringen over mogelijke hulp van Afghanen met een verblijfsvergunning in uw dagelijks leven tegenstrijdig met die van uw echtgenoot. Gevraagd of jullie voor bepaalde zaken hulp van andere mensen gebruikten zegt hij van niet en voegt eraan toe dat Afghanen met een verblijfskaart elkaar niet hielpen (CGVS 15/19596, p. 18). Gevraagd of hij ooit de hulp van Iraniërs heeft ingeroepen zegt hij eveneens van niet (CGVS 15/19596, p. 18). Gevraagd of hij deze hele periode illegaal in Iran verbleef zonder enige hulp van iemand antwoordt hij bevestigend (CGVS 15/19596, p. 18). Echter, wanneer u gevraagd wordt hoe jullie als illegale Afghanen zaken regelden zoals een woning huren en zorgen voor nutsvoorzieningen antwoordt u dat jullie hiervoor de hulp inriepen van Afghanen met een verblijfskaart (CGVS, p. 8). Meer informatie kan u hier echter niet over geven (CGVS, p. 8). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen verder twijfelen aan jullie relaas.

Het is ook opvallend dat jullie verklaringen over waar uw man een maand zou hebben verbleven na zijn deportatie naar Afghanistan niet overeenkomen. Uw man verklaart dat hij in Nimroz verbleef (CGVS 15/19596, p. 4). U denkt echter dat hij naar Herat zou zijn gedeporteerd, waarna u toevoegt niet te weten naar waar hij zou zijn gedeporteerd (CGVS, p. 6).

Het is tevens opmerkelijk dat u noch uw man reeds gehoord blijken te hebben van de term “amayesh” (CGVS, p. 22, CGVS 15/19599, p. 8). De verblijfskaarten van Afgaanse vluchtelingen in Iran hebben de naam amayesh en dienen jaarlijks vernieuwd te worden. Hoewel jullie zelf geen amayesh-kaarten hadden kan enigszins verwacht worden dat jullie toch reeds ooit gehoord zouden moeten hebben van de term amayesh, zeker indien jullie, zoals u zegt, de hulp dienden in te roepen van amayesh-kaarthouders om bepaalde zaken te kunnen regelen.

Er kunnen ook vragen gesteld worden met betrekking tot de verklaringen van uw man over hoe jullie aan het geld voor jullie reis zijn geraakt. Hij verklaart dat jullie reis 9000 euro heeft gekost (CGVS 15/19596, p. 9). Gevraagd hoe hij hieraan is geraakt geeft hij louter mee dat hij werkte (CGVS 15/19596, p. 22). Hij voegt hier later nog aan toe dat hij ook jullie huishoudspullen verkocht (CGVS 15/19596, p. 22). Hij zegt vreemd genoeg later dat 9000 euro niet veel geld was voor jullie en dat Afghanen in Iran veel geld verdienen (CGVS 15/19596, p. 22). Dat hij, na jarenlang illegaal in Iran te hebben geleefd, verklaart 9000 euro te hebben gespaard door louter zwartwerk in de bouw en de verkoop van cd's en zegt dat dit uiteindelijk niet veel geld is voor Afghanen in Iran komt weinig doorleefd over.

Het is verder opvallend dat jullie geen enkel bewijs weten neer te leggen van jullie identiteit of jullie leven in Iran, zoals een taskara, een paspoort, foto's, documenten van uw repatriëring of uw huurcontract. Het enige dat jullie neerleggen is een kaartje van een fotowinkel dat op geen enkele wijze aan jullie gelinkt is en dan ook geen enkele bewijswaarde heeft. Gevraagd of jullie nog andere documenten of bewijsmiddelen jhebben zegt uw man dat hij foto's had maar dat hij die vernietigd zou hebben (CGVS 15/19596, p. 13). Erop gewezen dat het vreemd is dat jullie geen enkel document of bewijs kunnen neerleggen van jullie identiteit of jullie leven in Iran en gevraagd om een verklaring hiervoor zegt uw man louter dat hij een taskara had maar dat deze onderweg naar Turkije kwijt is geraakt (CGVS 15/19596, p. 14). Erop gewezen dat er meer mogelijkheden zijn om jullie identiteit en jullie leven in Iran aan te tonen en gevraagd of jullie later nog iets zouden willen neerleggen zegt uw man dat hij alles dat hij in Iran had vernietigd heeft (CGVS 15/19596, p. 14). Gevraagd waarom hij geen paspoort heeft aangevraagd in Afghanistan of in een Afgaanse ambassade zegt hij louter dat het niet noodzakelijk was om een paspoort te hebben (CGVS 15/19596, p. 21). Hij wordt erop gewezen dat het zijn beslissing was naar Europa te reizen en asiel aan te vragen en dat het dan wel voor zich spreekt dat hij enige documentatie zou nodig hebben, naast dit kaartje van een fotowinkel, en gevraagd waarom jullie geen paspoort hebben aangevraagd, maar hij komt niet verder dan de loutere stelling dat hij geen paspoort heeft aangevraagd en dat hij uw paspoort – waarmee u eerder Iran op legale wijze was binnengekomen – had vernietigd (CGVS 15/19596, p. 21). Hij zou dit paspoort vernietigd hebben omdat jullie een boete zouden moeten betalen indien de Iraanse autoriteiten dit op een checkpoint zouden opmerken, wat maar weinig weet te overtuigen (CGVS 15/19596, p. 21). Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij in het kader van zijn asielaanvraag het mogelijke doet om zijn identiteit en zijn relaas te staven met documenten. Zijn loutere verklaring dat hij zijn taskara is kwijtgeraakt, hij geen paspoort nodig had en hij uw paspoort en alle foto's en jullie andere bezittingen zou hebben vernietigd is geen overtuigende uitleg voor jullie totale gebrek aan documentatie. Uw verklaringen over de reden waarom u uw paspoort niet heeft meegenomen kunnen evenmin overtuigen. Zo zegt u dat jullie het paspoort vernietigd hebben (CGVS, p. 9). Gevraagd dit verder uit te leggen zegt u louter dat er niemand was om het paspoort aan te geven wanneer jullie vertrokken, wat maar weinig steek houdt (CGVS, p. 9 en 10). Gevraagd waarom jullie dit paspoort niet hebben meegenomen op jullie reis zegt u dat de reis moeilijk was (CGVS, p. 10). Gevraagd nogmaals uit te leggen waarom jullie uw paspoort niet hebben meegenomen herhaalt u louter dat de reis moeilijk was (CGVS, p. 10). Erop gewezen dat jullie een taskara zouden hebben meegenomen op reis en gevraagd waarom jullie dan niet uw paspoort hebben meegenomen zegt u dat jullie er niet aan gedacht hadden, waarna u toevoegt dat het paspoort

vernietigd was en dat het niet meer geldig was (CGVS, p. 10). Aan de hand van dergelijke verklaringen kan u geen aannemelijke uitleg bieden voor het niet neerleggen van uw paspoort.

Er dient nog opgemerkt te worden dat u dermate weinig – correcte – informatie wist te bieden op uw interview op de DVZ dat er getwijfeld kan worden aan uw medewerking tijdens uw horen in het kader van uw asielaanvraag. Zo antwoordde u op de DVZ op de vraag naar uw religie dat u Sayed– uw etnie – bent en dat u het verschil niet kent tussen religie, etnie en nationaliteit en, vreemd genoeg, de naam van uw man (verklaringen DVZ, p. 4). Zo antwoordde u ook op de vraag naar de naam van uw man met de naam J.S. (verklaringen DVZ, p. 6). Op het CGVS noemt u uw man echter wel J.H. (CGVS 15/19599, p. 5). U ontkent vervolgens dat u uw man op de DVZ anders heeft genoemd (CGVS, p. 5). Ook jullie zoon noemde u op DVZ als A.A.S. (verklaringen DVZ, p. 8). U verklaarde later ook niet te weten in welk land Maidan Wardak, waarvan u zei dat het de geboorteprovincie van uw man is, ligt maar dat het in de richting van Kaboel ligt. Wanneer u dan gevraagd werd in welk land Kaboel ligt zei u eveneens dit niet te weten (verklaringen DVZ, p. 6). Dergelijke antwoorden kunnen bezwaarlijk verklaard worden door louter een gebrek aan scholing.

Uit het geheel van bovenstaande argumenten blijkt dat u en uw echtgenoot er niet in slagen jullie beweerd regio van herkomst en uw verblijf in Iran in de hoedanigheid van Afghaanse vluchteling op basis van coherente en overtuigende verklaringen aannemelijk te maken. Bovendien blijken jullie niet in staat overtuigende en bewijskrachtige stukken voor te leggen met betrekking tot jullie Afghaanse nationaliteit en jullie verblijf in Iran als Afghaanse vluchtelingen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerd verblijf sinds uw achttiende als Afghaanse vluchteling in Iran kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 2 februari 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden illegale verblijf in Iran. U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw identiteit en uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 10).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België.

Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 4, leden 1-3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

In een tweede middel beroepen verzoekers zich nogmaals op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 4, leden 1-3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

In een derde middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

In een vierde middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofddorde om hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift de volgende stukken: de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal ten aanzien van de broer van eerste verzoeker (stuk 3), het gehoorverslag van de broer van eerste verzoeker (stuk 4) en drie rapporten (stukken 6-8).

Met een aangetekend schrijven van 9 augustus 2018 brengen verzoekers samen met een eerste aanvullende nota de volgende stukken bij (rechtsplegingsdossier, stuk 5): een brief van de ouderen en de raad van de moskee van de Afghaanse gemeenschap te Teheran (stuk 9), de zorgkaart van hun zoon (stuk 10), een boekhoudkundig overzicht van eerste verzoeker (stuk 11), twaalf rapporten (stukken 12-13, 16-17, 20-22, 24, 26-27 en 29-31), zes persartikels (stukken 14-15, 19, 23, 25 en 28) en een arrest van de Raad (stuk 18).

Met een aangetekend schrijven van 18 januari 2019 brengen verzoekers samen met een tweede aanvullende nota de volgende stukken bij (rechtsplegingsdossier, stuk 8): vier rapporten (stukken 33, 37-38 en 44) en elf pers- en internetartikels (stukken 32, 34-36, 39-43 en 45-46).

Met een aangetekend schrijven van 8 februari 2019 brengen verzoekers samen met een derde aanvullende nota de volgende stukken bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10): een aantal foto's (stuk 47), een rapport over terugkerende Hazara's (stuk 48) en een persartikel (stuk 49).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Waar verzoekers stellen dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissingen het hen onmogelijk zouden maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoekers blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissingen kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. De schending van "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

2.3.2.2. Verzoekers voeren aan dat zij illegaal in Iran verbleven en dat eerste verzoeker door de Iraanse overheid naar Syrië zal worden gestuurd. In de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zij uiteenlopende verklaringen afleggen over hun etnische origine; (ii) geen geloof kan worden gehecht aan hun verblijf als illegale Afghaanse vluchtelingen in Iran, gelet op (a) hun vage en incoherente verklaringen of de reden(en) van hun vlucht van Afghanistan naar Iran, (b) hun vage en niet-doorleefde verklaringen over hun leven als illegale Afghanen in Iran, (c) het feit dat zij niet op coherente en doorleefde wijze het onderscheid tussen het leven als illegale Afghanen in Iran en als Afghanen met een verblijfsstatuut in Iran kunnen duiden, (d) hun tegenstrijdige verklaringen over mogelijke hulp van Afghanen met een verblijfsvergunning in hun dagelijks leven, (e) hun tegenstrijdige verklaringen over de verblijfplaats van eerste verzoeker nadat hij naar Afghanistan zou zijn gedeporteerd, (f) het feit dat zij verklaren de term "*amayesh*", de verblijfskaart van Afghaanse

vluchtelingen in Iran, niet te kennen, (g) de onaannemelijke verklaringen van eerste verzoeker over de wijze waarop zij hun reis naar België bekostigden, (h) de gebrekkige medewerking van tweede verzoekster doorheen haar asielprocedure; en (iii) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan hun verblijf als illegale Afghaanse vluchtelingen in Iran, evenmin geloof kan worden gehecht aan het hiermee verbonden vluchtrelaas.

2.3.2.3. Wat betreft de etnische origine van verzoekers voert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst aan dat zij hierover uiteenlopende verklaringen aflegden.

Uit de informatie die de commissaris-generaal toevoegt aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en uit de informatie die verzoekers zelf toevoegen aan hun eerste aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 5, stukken 12 en 13) blijkt dat het onderscheid tussen Sayeds en Hazara's niet steeds strikt te maken is. Sommige bronnen vatten Sayeds en Hazara's op als twee onderscheiden etnische origines, doch andere bronnen vermelden dat de Sayeds ook kunnen worden beschouwd als een aparte groep binnen de Hazara's. Sayed is immers een Arabische religieuze eretitel die gegeven wordt aan de rechtstreekse afstammelingen van de profeet. Uit de informatie blijkt nog dat de Sayeds niet enkel bij de shia's terug te vinden zijn maar ook bij de soennieten en als dusdanig bijgevolg ook bij andere etnische groepen zoals de Pashtun. Het enkele feit dat er spanningen zijn tussen de Sayeds en de Hazara's doet hieraan op zich geen afbreuk. Het valt dan ook niet uit te sluiten, rekening houdend met voormelde informatie, dat verzoekers hun etnische origine gelijktijdig als Sayed en als Hazara omschrijven. Verzoeker verwijst in dit opzicht naar zijn broer A. H. aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en die het tijdens zijn gehoor stelselmatig over zijn etnie als zijnde Hazara, Sayed had. Hoe dan ook, verwacht kan worden dat verzoeker hierover van bij de aanvang van de asielprocedure helder communiceert en hiertoe de nodige toelichting geeft, *quod non*.

2.3.2.4. Vervolgens dient vastgesteld dat aan het door verzoekers voorgehouden verblijf als illegale Afghaanse vluchtelingen in Iran geen geloof kan worden gehecht. Eerste verzoeker (hierna: verzoeker) zou samen met zijn familie naar Iran zijn gevlucht toen hij 18 jaar oud was omwille van een conflict waarin zijn vader betrokken was. Tweede verzoekster (hierna: verzoekster) zou op 15- à 16-jarige leeftijd met haar familie naar Iran zijn gevlucht eveneens omwille van een conflict waarbij haar vader betrokken was. Zij zouden nooit een legaal verblijf in Iran hebben gekend. Zoals hierna zal blijken, kan aan verzoekers verklaringen over hun vlucht naar en hun verblijf in Iran geen enkel geloof worden gehecht.

2.3.2.4.1. Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat geen van beide verzoekers erin slaagt om aan de hand van gedetailleerde, coherente en geloofwaardige verklaringen de redenen van hun vlucht (samen met hun respectievelijke families) van Afghanistan naar Iran aannemelijk te maken.

Wat betreft verzoeker, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op terechte wijze dat verzoekers verklaringen over de reden van de vlucht van hem en zijn familie van Afghanistan naar Iran vaag en tegenstrijdig zijn en dat verzoekster hierover onaannemelijk weinig is geïnformeerd:

“Wat betreft de reden van uw vlucht uit Afghanistan dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen tijdens uw gehoor op het CGVS in ernstige mate verschillen met deze die u aflegde tijdens uw interview op de DVZ. Op het CGVS verklaart u dat uw familie een vete had met een zekere N.A.. Dit conflict mondde uit in de moord op uw zus en de daaropvolgende moord door uw vader en oom op N.A.. Uit vrees voor de neef van N.A., D.A. genaamd, die lid was van de taliban zouden jullie vervolgens uit Afghanistan vertrokken zijn (CGVS, p. 9). Op de DVZ verklaarde u echter louter dat de situatie in uw dorp moeilijk was vanwege bomaanslagen en zelfmoordaanslagen (vragenlijst CGVS, vraag 5). U voegde hier nog aan toe dat na jullie vlucht naar Iran uw vader, uw broer en uw oom gedeporteerd zouden zijn naar Afghanistan, waar ze vervolgens vermoord zouden zijn door de taliban. U zou niet weten wie de dader zou zijn (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat uw verklaringen over de reden van uw vlucht uit Afghanistan in dergelijke mate verschillen doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Verder is het opvallend dat uw vrouw M.H. niet de minste informatie weet te geven over de reden van uw vlucht en die van uw familie uit Afghanistan (CGVS 15/19599, p. 8). Er kan verwacht worden dat zij gedurende al die jaren toch enige concrete informatie zou moeten hebben opgevangen over de reden waarom u en uw familie naar Iran zijn gevlucht om er vervolgens jarenlang illegaal te verblijven.”

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster wordt inhoudelijk een identieke motivering opgenomen.

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dienaangaande onder meer als volgt:

“Verzoekers hebben bij DVZ niet meer of minder gedaan dan hun problemen ‘kort’ – zoals werd gevraagd bij DVZ- toe te lichten. De tegenstellingen die verweerster leest zijn telkenmale aanvullingen, die intern geen noemenswaardige tegenstrijdigheid bevatten.”

Verzoekers kunnen echter allerm minst worden bijgetreden in dit verweer. Verzoekers verklaring op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij en zijn familie naar Iran vluchtten omdat zijn vader een vete had met ene N.A. kan bezwaarlijk als een loutere aanvulling worden beschouwd van hetgeen hij verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar beperkte hij zich immers tot de bewering dat hij met zijn familie naar Iran vluchtte omwille van de moeilijke situatie in zijn dorp ten gevolge van bom- en zelfmoordaanslagen. Ondanks dat de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker dermate cruciale elementen als een vete van zijn vader die leidde tot hun vlucht naar Iran hierin niet zou hebben vermeld.

De Raad stelt bovendien vast dat de verklaringen van verzoeker tevens tegenstrijdig zijn met de verklaringen van zijn broer. Waar in het feitenrelaas in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker, die in het verzoekschrift wordt overgenomen (p. 2), met betrekking tot zijn vlucht van Afghanistan naar Iran wordt gesteld als volgt: *“Op een dag vroeg een Pasjtoen, N.A. genaamd, de hand van uw zus. Uw vader weigerde omdat hij een Pasjtoen was. Wanneer later iemand anders de hand van uw zus vroeg vermoordde N.A. haar. Zes maanden later vermoordden uw vader en uw oom N.A.. Omdat N.A. een neef had die lid was van de taliban zijn jullie uit Afghanistan vertrokken. U was achttien jaar wanneer u met uw familie naar Iran vluchtte.”*, wordt in het feitenrelaas van de beslissing van de commissaris-generaal tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de broer van verzoeker (verzoekschrift, stuk 4) gesteld als volgt: *“U verliet Afghanistan toen u 5 à 6 jaar oud was omwille van een conflict tussen uw vader en commandant D.A. Uw vader cultiveerde aardappelen op zijn stuk grond. Hij verkocht deze door op de bazaar aan N.A., de neef van commandant D.A. N.A. weigerde echter uw vader te betalen. Toen uw vader hierover ging klagen in de bazaar betaalde N.A. uw vader, onder druk van de andere winkeliers. Enkele dagen later kwam D.A. naar jullie grond en schoot uw zus dood. Uw vader raakte gewond. Uw vader vertelde dit aan zijn broer en die wou wraak nemen. Ze gingen naar de bazaar. Mensen vertelden later dat ze de neef van de commandant hadden neergeschoten. U weet niet of die persoon gestorven is of niet. Vervolgens vertrokken jullie naar Iran. Na 6 maanden werd uw vader opgepakt en gedeporteerd naar Afghanistan. Vermoedelijk ging hij zijn stuk grond verkopen. Toen hij terug was in het dorp werd hij echter samen met uw broer J. gedood door zijn tegenstanders.”* Uit het bijgebrachte gehoorverslag van de broer van verzoeker (verzoekschrift, stuk 5) blijkt dat deze weergave van de feiten in overeenstemming is met diens verklaringen tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Hieruit blijkt dat verzoeker en zijn broer met betrekking tot hun vlucht van Afghanistan naar Iran een volledig ander relaas brengen. Bovendien verklaart verzoeker dat hij op zijn achttiende van Afghanistan naar Iran vluchtte, hetgeen rekening houdend met zijn geboortjaar 1987 (administratief dossier verzoeker, stuk 18, verklaring 4) overeenkomt met 2005, terwijl zijn broer, die volgens de verklaringen van verzoeker 18 jaar oud was ten tijde van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier verzoeker, stuk 18, verklaring 17), verklaarde van Afghanistan naar Iran te zijn gevlucht toen hij vijf à zes jaar oud was, wat overeenkomt met 2002-2003. Dit klemmt des te meer daar in de beslissing van de commissaris-generaal tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de broer van verzoeker (verzoekschrift, stuk 4) wordt gesteld dat hij ouder is dan hij zich voordeed, zodat de discrepantie tussen de verklaringen van verzoeker en zijn broer over het moment waarop zij met hun familie van Afghanistan naar Iran vluchtten in werkelijkheid nog groter is.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen over de vlucht van haar en haar familie van Afghanistan naar Iran, temeer daar ook verzoeker slechts vage verklaringen kan afleggen over de redenen van deze vlucht:

“Ook u bent weinig verhelderend over de redenen van uw vlucht uit Afghanistan. Op de DVZ verklaarde u louter dat uw vader persoonlijke vijanden had (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dat uw vader, die elektricien was in een bedrijf, had geklaagd over een corrupte collega, waarna deze vervolgens ontslagen werd. Daarop uitte deze man doodsb bedreigingen aan het adres van uw vader. Vervolgens zouden u en uw familie uit Afghanistan zijn gevlucht (CGVS, p. 4). Aangezien het niet duidelijk is hoe een ruzie met een voormalig collegaelektricien van uw vader plots uitmondde in de vlucht van heel uw familie uit Afghanistan, wordt gevraagd hier verder over te vertellen waarop u nog meegeeft dat die man op een dag naar jullie huis kwam met een kalashnikov, waarna de burens tussenkwamen. Uw vader vluchtte die nacht weg en enkele dagen later zouden jullie allen uw vader gevolgd zijn (CGVS, p. 4).

Aangezien het nog steeds niet duidelijk is hoe een ruzie met een voormalig collegaelektricien van uw vader plotseling tot gevolg had dat jullie alles achterlieten en halsoverkop het land ontvluchtten wordt nogmaals gevraagd om hier meer duidelijk over te scheppen maar u kan geen bijkomende informatie geven (CGVS, p. 5). Erop gewezen dat het vreemd overkomt dat een ruzie met een voormalige collega-elektricien van uw vader plots uitmondt in de vlucht van uw hele familie uit Afghanistan en nogmaals aangespoord dit verder uit te leggen komt u niet verder dan de herhaling dat deze man ontslagen werd en vervolgens doodsb bedreigingen uitte (CGVS, p. 5). De loutere melding dat u toen jong was is geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat u zo weinig weet te vertellen over de precieze omstandigheden van uw vlucht en die van uw familie uit Afghanistan, zeker gezien u toen reeds 15 jaar zou zijn geweest en u ook daarna informatie hierover zou kunnen te weten gekomen zijn (CGVS, p. 5). Ook uw man blijft vaag over de problemen van u en uw familie in Afghanistan. Gevraagd hierover te vertellen zegt hij louter dat uw vader elektricien was en dat jullie hierdoor problemen hadden. Voor de rest zou hij geen details hebben (CGVS 15/19596, p. 9). Gevraagd te verklaren waarom hij geen enkele informatie heeft over de problemen van u en uw familie in Afghanistan zegt hij nog dat jullie een probleem hadden met een collega van uw vader maar geeft hij mee niet te weten waarom jullie een probleem hadden en wat het probleem exact was (CGVS 15/19596, p. 9). Hij wordt gevraagd te verklaren waarom hij, na jarenlang getrouwd te zijn geweest en samen jarenlang op illegale wijze in Iran te hebben moeten verblijf mede omwille van deze problemen, geen informatie heeft over de problemen die u en uw familie ertoe hebben aangezet jullie land te verlaten, maar hij zegt louter dat hij het aan uw vader had gevraagd maar dat hij hem enkel zei dat hij een probleem had met een collega (CGVS, p. 9). Gevraagd wat u dan zelf weet, en aan hem zou hebben gezegd, kan hij plots wel concrete informatie geven en zegt hij nog dat deze collega ontslagen zou zijn geweest en dat hij dacht dat uw vader daarbij betrokken zou zijn geweest, waarna de problemen begonnen (CGVS, p. 9). Er kan verwacht worden dat hij meteen concrete informatie geeft wanneer hiernaar gevraagd wordt zonder eerst verschillende malen te stellen niets hierover te weten. Bovendien kan de weinige informatie die hij uiteindelijk nog meegeeft op zich nog maar weinig overtuigen."

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker wordt inhoudelijk een identieke motivering opgenomen.

In hun verzoekschrift stellen verzoekers verder nog als volgt:

"In beslissing lijkt verweerster bovendien ook voorbij te gaan aan het feit dat de redenen voor hun vlucht uit Afghanistan al heel wat jaren in het verleden liggen (verzoekers waren kinderen ten tijde van hun vertrek) en verzoekers vervolgens – zij het in zéér precare omstandigheden - een leven trachtten uit te bouwen in Iran. Dergelijke tijdsspanne en het jarenlang overleven in onzekerheid heeft nu eenmaal een impact op de mogelijkheid voor bepaalde menselijke geheugens om nog de nodige details te kunnen ophalen. Verweerster stelt hier compleet onrealistische verwachtingen."

Dienaangaande dient erop gewezen dat verzoeker verklaarde 18 jaar oud te zijn geweest toen hij met zijn familie van Afghanistan naar Iran vluchtte en dat verzoekster verklaarde dat zij toen 15 à 16 jaar oud was. Aldus kan bezwaarlijk worden aangenomen dat zij toen dermate jong waren dat zij niet in staat waren de redenen van het beweerde vertrek te onderkennen. Gelet op het ingrijpend karakter van deze vlucht kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat de redenen en de omstandigheden ervan in hun geheugen staan gegrift en zij er in het kader van hun verzoek om internationale bescherming coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen over kunnen afleggen, *quod non*. Verzoekers tonen niet aan dat zij geheugenproblemen zouden hebben. Waar zij dienaangaande wijzen op hun precare levensomstandigheden in Iran, dient er bovendien op gewezen dat aan deze levensomstandigheden geenszins geloof kan worden gehecht, zoals hierna zal blijken (*infra*). Dat verzoeksters vader de laatste vier jaar van hun verblijf in Iran ernstig ziek was en vorig jaar is overleden waardoor zij onmogelijk extra informatie over de problemen die leidden tot hun vlucht naar Iran bij hem kon vergaren, doet geen afbreuk aan het eerder vermelde ingrijpende karakter van een definitief vertrek uit hun herkomstland met verstrekende gevolgen waaronder het beweerde jarenlange illegaal verblijf in Iran.

2.3.2.4.2. Vervolgens dient vastgesteld dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op terechte en pertinente wijze motiveert dat de verklaringen van verzoekers over hun voorgehouden leven als illegale Afghaanse vluchtelingen in Iran dermate vaag, niet-doorleefd en ongeloofwaardig zijn dat zij dit verblijf in Iran niet aannemelijk maken. In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker motiveert de commissaris-generaal als volgt:

"Voorts zijn jullie verklaringen over jullie leven als illegale Afghanen in Iran eveneens vaag en weinig doorleefd. Zo verklaart u dat u de eerste vier jaar cd's verkocht en de daaropvolgende vier jaar in de bouw werkte (CGVS, p. 6 en 7). Uw vrouw echter verklaart dat u eerst in de bouw werkte en vervolgens enkele jaren cd's verkocht (CGVS 15/19599, p. 9).

Gevraagd wanneer u cd's begon te verkopen zegt ze dan dat u voor jullie huwelijk reeds cd's verkocht, vervolgens in de bouw werkte en dan nog eens enkele jaren cd's verkocht, verklaringen die overeenkomen met uw – toen ook al reeds aangepaste – verklaringen op de DVZ (CGVS 15/19599, p. 9, verklaringen DVZ, p. 5). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over uw werk in Iran roepen verdere vragen op.

U en uw vrouw kunnen verder weinig doorleefde verklaringen afleggen over het – dagelijkse – leven als illegale Afghanen in Iran. Wanneer uw vrouw gevraagd wordt naar – praktische – problemen en zaken waar illegalen geen recht toe hadden antwoordt zij vaag dat jullie veel problemen hadden en dat jullie geen bus naar de grens konden nemen en geen brood konden kopen (CGVS 15/19599, p. 7). Gevraagd meer in detail te treden over al deze zaken kan zij vreemd genoeg geen enkele informatie meer bieden (CGVS 15/19599, p. 7). Gewezen op jullie zeer lange verblijf als illegalen in Iran en nogmaals aangespoord hier meer over te vertellen kan ze louter nog toevoegen dat ze Afghanen naar Syrië sturen en dat u gedeporteerd werd (CGVS 15/19599, p. 7). Zij wordt dan nog tweemaal gevraagd te vertellen over dagdagelijkse problemen voor illegalen in Iran maar verder dan de melding dat jullie beledigd werden komt zij niet meer (CGVS 15/19599, p. 7). Evenmin kan zij voorbeelden geven van praktische problemen voor illegale Afghanen in Iran (CGVS 15/19599, p. 7).

Wanneer u gevraagd wordt om te vertellen over het verschil in mogelijkheden en problemen tussen illegale Afghanen en Afghanen die een verblijfsstatuut hebben in Iran zegt u dat Afghanen met een statuut niet gedeporteerd worden (CGVS, p. 17). Gevraagd om verder te vertellen geeft u nog mee dat illegale Afghanen geen auto kunnen kopen en dat men hen beledigd wanneer ze een brood gaan kopen (CGVS, p. 17). U wordt gevraagd naar nog andere – praktische – problemen voor illegale Afghanen in Iran maar verklaart dat dit alles is (CGVS, p. 17). Nogmaals aangespoord meer te vertellen over problemen voor illegale Afghanen voegt u nog toe dat jullie niet naar jullie salaris konden vragen of het recht hadden te klagen – klacht neerleggen – wanneer jullie geslagen werden (CGVS, p. 18). Gevraagd naar concrete zaken die Afghanen met een verblijfsstatuut konden doen, in tegenstelling tot u en uw vrouw, zegt u dat er geen ander verschil was en voegt u nog toe dat Afghanen met een verblijfskaart vrij konden reizen maar niets konden kopen (CGVS, p. 18). Dergelijke verklaringen zijn beperkt. Bovendien blijkt dat geregistreerde Afghanen niet vrij kunnen reizen. Om hun provincie te verlaten dienen zij een reistoelating aan te vragen, wat voor de nodige moeilijkheden zorgt vanwege de bureaucratie en de kostprijs. Uit informatie blijkt verder dat houders van een amayesh-kaart recht hebben op onder meer medische zorg, een werkvergunning en scholing tot aan universitair onderwijs. Dat u niets meegeeft over medische zorg, een werkvergunning of onderwijs wanneer u spreekt over moeilijkheden en problemen voor illegale Afghanen in Iran, zeker in vergelijking met geregistreerde Afghanen, is opvallend.

U wordt dan gevraagd naar medische zorgen voor Afghanen in Iran waarop u zegt dat er geen gezondheidsdiensten waren, “behalve kaarten, en die waren verlengd” (CGVS, p. 23). Gevraagd wat u deed in al die jaren met betrekking tot medische zorgen zegt u louter dat jullie in al die jaren geen serieuze medische problemen hadden (CGVS, p. 23). Erop gewezen dat u vele jaren in Iran woonde en dat u een klein kind had, waarvan uw vrouw thuis beviel, en dat de mogelijkheid tot medische zorg op een bepaald moment toch een punt moest geweest zijn, en gevraagd te vertellen over de praktische zaken met betrekking tot mogelijke medische zorg voor illegale Afghanen in Iran, zegt u louter dat jullie niet naar een ziekenhuis moesten gaan omdat uw zoon thuis geboren is (CGVS, p. 23). Gevraagd naar de mogelijkheden in het geval u wel medische zorg nodig zou hebben antwoordt u louter dat er zo geen dergelijke geval is geweest en dat u er ook niet aan dacht (CGVS, p. 23). Er wordt u op gewezen dat uw vrouw beviel in deze periode en u diende te zorgen voor een klein kind, waarbij verwacht kan worden dat medische zorgen mogelijks in u opgekomen zouden moeten zijn, waarop u herhaalt dat uw zoon thuis geboren is en dat, als er een probleem zou zijn, jullie de verblijfskaart van iemand anders zouden kunnen gebruiken (CGVS, p. 23). Dat u niets concreets weet te vertellen over de mogelijkheid tot medische zorgen tijdens uw verblijf in Iran omdat u “er niet aan dacht” doet ernstige twijfels rijzen. Dat u uiteindelijk, nadat de vraag verschillende keren herhaald werd, nog weet te zeggen dat men de verblijfskaart van iemand anders zou kunnen gebruiken kan nog maar weinig overtuigen. Dergelijke verklaringen over de mogelijkheid tot medische zorgen tijdens uw verblijf in Iran zijn weinig doorleefd.

Verder zijn uw verklaringen over mogelijke hulp van Afghanen met een verblijfsvergunning in uw dagelijks leven tegenstrijdig met die van uw echtgenote. Gevraagd of u voor bepaalde zaken hulp van andere mensen gebruikte zegt u van niet en voegt eraan toe dat Afghanen met een verblijfskaart elkaar niet hielpen (CGVS, p. 18). Gevraagd of u ooit de hulp van Iraniërs hebt ingeroepen zegt u eveneens van niet (CGVS, p. 18). Gevraagd of u deze hele periode illegaal in Iran verbleef zonder enige hulp van iemand antwoordt u bevestigend (CGVS, p. 18). Echter, wanneer uw vrouw gevraagd wordt hoe jullie als illegale Afghanen zaken regelden zoals een woning huren en zorgen voor nutsvoorzieningen antwoordt zij dat jullie hiervoor de hulp inriepen van Afghanen met een verblijfskaart (CGVS 15/19599,

p. 8). Meer informatie kan zij hier echter niet over geven (CGVS 15/19599, p. 8). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen verder twijfelen aan jullie relaas.

Het is ook opvallend dat jullie verklaringen over waar u een maand zou hebben verbleven na uw deportatie naar Afghanistan niet overeenkomen. U verklaart dat u in Nimroz verbleef (CGVS, p. 4). Uw vrouw denkt echter dat u naar Herat zou zijn gedeporteerd, waarna ze toevoegt niet te weten naar waar u zou zijn gedeporteerd (CGVS 15/19599, p. 6).

Het is tevens opmerkelijk dat u noch uw vrouw reeds gehoord blijken te hebben van de term “amayesh” (CGVS, p. 22, CGVS 15/19599, p. 8). De verblijfskaarten van Afghaanse vluchtelingen in Iran hebben de naam amayesh en dienen jaarlijks vernieuwd te worden. Hoewel jullie zelf geen amayesh-kaarten hadden kan enigszins verwacht worden dat jullie toch reeds ooit gehoord zouden moeten hebben van de term amayesh, zeker indien jullie, zoals uw vrouw zegt, de hulp dienden in te roepen van amayesh-kaarhouders om bepaalde zaken te kunnen regelen.

Er kunnen ook vragen gesteld worden met betrekking tot uw verklaringen over hoe jullie aan het geld voor jullie reis zijn geraakt. U verklaart dat uw reis 9000 euro heeft gekost (CGVS, p. 9). Gevraagd hoe u hieraan bent geraakt geeft u louter mee dat u werkte (CGVS, p. 22). U voegt hier later nog aan toe dat u ook jullie huishoudspullen verkocht (CGVS, p. 22). U zegt vreemd genoeg later dat 9000 euro niet veel geld was voor u en dat Afghanen in Iran veel geld verdienen (CGVS, p. 22). Dat u, na jarenlang illegaal in Iran te hebben geleefd, verklaart 9000 euro te hebben gespaard door louter zwartwerk in de bouw en de verkoop van cd's en zegt dat dit uiteindelijk niet veel geld is voor Afghanen in Iran komt weinig doorleefd over.

Het is verder opvallend dat u geen enkel bewijs weet neer te leggen van uw identiteit of uw leven in Iran, zoals een taskara, een paspoort, foto's, documenten van uw repatriëring of uw huurcontract. Het enige dat u neerlegt is een kaartje van een fotowinkel dat op geen enkele wijze aan u gelinkt is en dan ook geen enkele bewijswaarde heeft. Gevraagd of u nog andere documenten of bewijsmiddelen heeft zegt u dat u foto's had maar dat u die vernietigd zou hebben (CGVS, p. 13). Erop gewezen dat het vreemd is dat u geen enkel document of bewijs kan neerleggen van uw identiteit of uw leven in Iran en gevraagd om een verklaring hiervoor zegt u louter dat u een taskara had maar dat deze onderweg naar Turkije kwijt is geraakt (CGVS, p. 14). Erop gewezen dat er meer mogelijkheden zijn om uw identiteit en uw leven in Iran aan te tonen en gevraagd of u later nog iets zou willen neerleggen zegt u dat u alles dat u in Iran had vernietigd heeft (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom u geen paspoort heeft aangevraagd in Afghanistan of in een Afghaanse ambassade zegt u louter dat het niet noodzakelijk was om een paspoort te hebben (CGVS, p. 21). U wordt erop gewezen dat het uw beslissing was naar Europa te reizen en asiel aan te vragen en dat het dan wel voor zich spreekt dat u enige documentatie zou nodig hebben, naast dit kaartje van een fotowinkel, en gevraagd waarom jullie geen paspoort hebben aangevraagd, maar u komt niet verder dan de loutere stelling dat u geen paspoort heeft aangevraagd en dat u het paspoort van uw vrouw – waarmee zij eerder Iran op legale wijze was binnengekomen – had vernietigd (CGVS, p. 21). U zou dit paspoort van uw vrouw vernietigd hebben omdat u een boete zou moeten betalen indien de Iraanse autoriteiten dit op een checkpoint zouden opmerken, wat maar weinig weet te overtuigen (CGVS, p. 21). Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij in het kader van zijn asielaanvraag het mogelijke doet om zijn identiteit en zijn relaas te staven met documenten. Uw loutere verklaring dat u uw taskara bent kwijtgeraakt, u geen paspoort nodig had en u het paspoort van uw vrouw en alle foto's en jullie andere bezittingen zou hebben vernietigd is geen overtuigende uitleg voor jullie totale gebrek aan documentatie. De verklaringen van uw vrouw over de reden waarom zij haar paspoort niet heeft meegenomen kunnen evenmin overtuigen. Zo zegt zij dat jullie het paspoort vernietigd hebben (CGVS 15/19599, p. 9). Gevraagd dit verder uit te leggen zegt zij louter dat er niemand was om het paspoort aan te geven wanneer jullie vertrokken, wat maar weinig steek houdt (CGVS 15/19599, p. 9 en 10). Gevraagd waarom jullie dit paspoort niet hebben meegenomen op jullie reis zegt zij dat de reis moeilijk was (CGVS 15/19599, p. 10). Gevraagd nogmaals uit te leggen waarom jullie haar paspoort niet hebben meegenomen herhaalt zij louter dat de reis moeilijk was (CGVS 15/19599, p. 10). Erop gewezen dat jullie een taskara zouden hebben meegenomen op reis en gevraagd waarom jullie dan niet haar paspoort hebben meegenomen zegt zij dat jullie er niet aan gedacht hadden, waarna ze toevoegt dat het paspoort vernietigd was en dat het niet meer geldig was (CGVS 15/19599, p. 10). Aan de hand van dergelijke verklaringen kan zij geen aannemelijke uitleg bieden voor het niet neerleggen van haar paspoort.”

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster wordt inhoudelijk een identieke motivering opgenomen.

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dienaangaande als volgt:

“Verzoekers hebben wel degelijk vrij gedetailleerde verklaringen gegeven over hun leven in Iran, zo wist eerste verzoeker duidelijk verklaringen af te leggen over hoe hij daar zijn tel vernieuwde, de concrete

munteenheid, etc... (cfr. Administratief dossier van verweerster, gehoor CGVS eerste verzoeker, pp. 17-20)

Als eerste verzoeker werk had in bouw of goed bijverdiende met de verkoop van CD's kon hij enigszins een leven in stand houden. Maar alles kostte hen wel zoveel keer meer. Dat verzoekers geen echte hulp kregen van andere Afghanen (met verblijfsstatuut), kwam ook omdat zij een beroep konden doen op een familielid van eerste verzoeker dat wel een statuut had. Zij hielp hen met het innen van cheques bijvoorbeeld.

Verzoekers kenden inderdaad de term 'Amayesh' niet, omdat deze door Afghanen zelf niet of nauwelijks gebruikt wordt. Afghanen zelf houden het steeds bij de benamen 'Carte Afghani'.

Verzoeker hebben duidelijk een eerder terughoudend, laagopgeleid karakter. Tweede verzoekster is volledig analfabete. Hiermee moet rekening gehouden worden bij de vraagstelling."

Waar verzoekers aanvoeren dat zij laagopgeleid zijn, dient erop gewezen dat ook van personen met een lage scholingsgraad mag worden verwacht dat deze kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waar zij beweren te hebben gewoond, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren. Hun bewering in het verzoekschrift dat met hun lage scholingsgraad onvoldoende rekening zou zijn gehouden bij de vraagstelling valt bovendien niet te rijmen met het feit dat beiden op het einde van hun gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarden dat zij alle vragen én de tolk goed hadden begrepen (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 24 en gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 11).

Waar verzoekers in hun verzoekschrift wijzen op een aantal verklaringen van verzoeker betreffende zijn dagelijks leven in Iran die volgens hen wel degelijk vrij gedetailleerd zijn, dient erop gewezen dat deze verklaringen op geen enkele wijze afbreuk doen aan de overige verklaringen van verzoeker en van verzoekster. Bovendien betreffen dit elementen die ook door zelfstudie of door overdracht door derden gekend kunnen zijn. Verder kan worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Waar verzoekers verder stellen dat verzoeker werk had in de bouw of goed bijverdiende met de verkoop van CD's, lijken zij voor te houden dat verzoeker in de bouw werkte en tussendoor af en toe goed bijverdiende met de verkoop van CD's, terwijl uit de weergave van de feiten in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker, die in het verzoekschrift wordt bevestigd, duidelijk wordt gesteld dat verzoeker de eerste vier jaar van zijn verblijf in Iran CD's verkocht en nadien in de bouw werkte. Aldus is de uiteenzetting in het verzoekschrift een gekunstelde poging om de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot verzoekers werkzaamheden alsnog te verzoenen.

Wat betreft het invoeren van hulp van andere Afghanen met een verblijfsstatuut in Iran spreken verzoekers zich in hun verzoekschrift tegen. Enerzijds stellen zij immers dat zij geen echte hulp kregen van andere Afghanen met een verblijfsstatuut, terwijl zij anderzijds stellen dat zij een beroep konden doen op een familielid (van verzoeker) dat wel een statuut had. Dat bovendien dit familielid hen zou hebben geholpen met het innen van cheques valt niet te rijmen met de verklaring van verzoeker dat wanneer hij een niet-geaccepteerde cheque kreeg, hij niets kon doen en hij zijn betaling niet kreeg (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 18).

Verder laten verzoekers na enig stuk bij te brengen ter staving van hun bewering dat de term "Amayesh" door de Afghanen nauwelijks wordt gebruikt daar de Afghanen zelf de term "Carte Afghani" gebruiken. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat Afghanen die gedurende meerdere jaren op illegale wijze in Iran verblijven wel degelijk de term "Amayesh", de naam van de vluchtelingenkaarten van de Iraanse overheid voor Afghaanse vluchtelingen (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), kennen. Dit klemt des te meer daar verzoekers in hun verzoekschrift plots beweren dat zij een beroep deden op de hulp van een familielid van verzoeker dat wel een statuut had in Iran, zodat eens te meer kan worden verwacht dat zij de term "Amayesh" kennen.

Deze vaststellingen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaring dat zij gedurende jaren illegaal zouden verbleven hebben in Iran.

Verzoekers slagen er evenmin in enig stuk bij te brengen dat hun verblijf in Iran zou kunnen staven. Van verzoekers die verklaarden er gedurende jaren gewoond en gewerkt te hebben kan verwacht worden dat zij een begin van bewijs van dit jarenlange verblijf bijbrengen zoals bewijzen van betalingen van huurgelden, gas- en elektriciteitsrekeningen en zo meer. De nieuwe stukken die verzoekers met hun aanvullende nota's bijbrengen zijn niet van aard om de geloofwaardigheid van het beweerd verblijf van verzoekers als illegale Afghaanse vluchtelingen in Iran alsnog aan te tonen. De stukken doen in tegendeel verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

Wat betreft de brief van de ouderen en de raad van de moskee van de Afghaanse gemeenschap in Teheran (rechtsplegingsdossier, stuk 5, stuk 9), dient erop gewezen dat eender wie dergelijke brief kan opstellen. Bovendien is de brief niet gedateerd, zodat niet kan worden nagegaan wanneer deze brief werd opgesteld. Deze vaststelling klemmt des te meer daar verzoekers deze brief in hun eerste aanvullende nota toelichten als volgt: *“In deze brief getuigen zij van het wettelijke verblijf van eerste verzoeker in Teheran tot het jaar 1394 (Perzische kalender).”* (eigen onderlijning) (rechtsplegingsdossier, stuk 5). Dat deze brief bevestigt dat verzoeker gedurende een aantal jaren wettelijk zou verbleven hebben in Teheran, staat haaks op hun verklaring dat zij steeds illegaal in Iran waren.

Over de zorgkaart van de zoon van verzoekers (rechtsplegingsdossier, stuk 5, stuk 10), stellen verzoekers in hun eerste aanvullende nota: *“In de zorgkaart wordt de evolutie bijgehouden van de zoon van verzoekers sinds zijn geboorte in 2011. De zorg werd opgevolgd in Teheran, zoals blijkt uit de stempel van de Universiteit van Medische Wetenschappen en Gezondheidsdiensten van Tehran, het Zuid-Tehran Gezondheidscentrum en het Shahid Ahmadi Stedelijk Gezondheidscentrum.”* (rechtsplegingsdossier, stuk 5), terwijl verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorhield dat zij nooit een beroep dienden te doen op medische verzorging in Iran, ook niet toen hem uitdrukkelijk werd gewezen op de bevalling van verzoekster en het feit dat zij kinderen hebben (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 23). Verzoekers verklaarden immers dat verzoekster thuis beviel en medische hulp of verzorging in het ziekenhuis overbodig was. Dat verzoeker nu toch Iraanse medische documenten van zijn zoon voorlegt, terwijl hij eerder beweerde nooit een beroep te hebben gedaan op medische verzorging in Iran, doet dan ook afbreuk aan zowel de geloofwaardigheid van zijn verklaringen als aan de bewijswaarde van deze documenten.

Wat betreft het boekhoudkundig overzicht betreffende de verkoop van CD's door verzoeker (rechtsplegingsdossier, stuk 5, stuk 11), dient vastgesteld dat hieruit evenmin enig element kan worden afgeleid dat het voorgehouden verblijf van verzoekers als (illegale) Afghaanse vluchtelingen in Iran alsnog zou kunnen aantonen; er kan enkel uit blijken dat de persoon vermeld op deze documenten CD's verkocht. Waar de CD-handel zich bevond kan uit deze documenten niet worden afgeleid aangezien enkel verzoekers naam zonder verdere coördinaten wordt vermeld. Bovendien blijken de stukken slechts fotokopieën te zijn die om deze reden alleen al een relatieve bewijswaarde hebben. Betreffende de foto's toegevoegd aan de derde aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 10, stuk 47), dient erop gewezen dat foto's wegens de manipuleerbaarheid ervan naar plaats, tijd en omstandigheden geen bewijswaarde hebben. Uit de voorgelegde foto's valt niet af te leiden waar of wanneer de foto's werden gemaakt en evenmin wie of wat er wordt afgebeeld. Aldus zijn deze foto's evenmin van aard het door verzoekers voorgehouden verblijf als illegale Afghaanse vluchtelingen in Iran alsnog aannemelijk te maken. Ten overvloede hebben verzoekers zelfs geen begin van bewijs van hun identiteit of nationaliteit bijgebracht zodat, zelfs indien wordt aangenomen dat het om authentieke stukken gaat, geenszins is aangetoond dat deze stukken betrekking hebben op verzoekers.

De overige door verzoekers bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 6-8; rechtsplegingsdossier, stuk 5, stukken 12-31; rechtsplegingsdossier, stuk 8; en rechtsplegingsdossier, stuk 10, stukken 48-49) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op hun persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekers dienen de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijven hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.4.3. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat op basis van de verklaringen van verzoekers en de door hen voorgelegde stukken geen geloof kan worden gehecht aan hun voorgehouden verblijf als illegale Afghaanse vluchtelingen in Iran voorafgaand aan hun komst naar België.

2.3.2.5. Verzoekers hekelen vervolgens dat de commissaris-generaal ten aanzien van de broer van verzoeker op 2 maart 2016 een beslissing nam tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (verzoekschrift, stuk 4) terwijl hun profiel identiek is aan dat van deze broer en het verzoekers bijgevolg compleet onduidelijk is waarom aan hen dan geen bescherming dient te worden gegeven.

De beslissing van de broer van eerste verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, H.A., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Hazara origine te zijn, u bent een sjiïet. U verklaart 17 jaar oud te zijn. U werd geboren in het dorp Qalai Karim in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. Toen u 5 à 6 jaar oud was verhuisde u met uw familie naar Iran. Jullie gingen in Mashhad wonen in de wijk Pasgahe Nimatabad. U ging naar een Afghaanse school om de Iraanse taal (Farsi) te leren. Daarnaast werkte u samen met uw oom in de bouwsector. U bent niet getrouwd. Uw vader, M.Q. werd zo'n 8 jaar geleden gedood. Uw moeder S.A. is in Turkije. Uw broer H.J. (OV n° 8.104.025) en schoonzus H.M. (OV n° 8.104.036) zijn hier in België en dienden ook een asielaanvraag in.

U verliet Afghanistan toen u 5 à 6 jaar oud was omwille van een conflict tussen uw vader en commandant D.A. Uw vader cultiveerde aardappelen op zijn stuk grond. Hij verkocht deze door op de bazaar aan N.A., de neef van commandant D.A. N.A. weigerde echter uw vader te betalen. Toen uw vader hierover ging klagen in de bazaar betaalde N.A. uw vader, onder druk van de andere winkeliers. Enkele dagen later kwam D.A. naar jullie grond en schoot uw zus dood. Uw vader raakte gewond. Uw vader vertelde dit aan zijn broer en die wou wraak nemen. Ze gingen naar de bazaar. Mensen vertelden later dat ze de neef van de commandant hadden neergeschoten. U weet niet of die persoon gestorven is of niet. Vervolgens vertrokken jullie naar Iran. Na 6 maanden werd uw vader opgepakt en gedeporteerd naar Afghanistan. Vermoedelijk ging hij zijn stuk grond verkopen. Toen hij terug was in het dorp werd hij echter samen met uw broer J. gedood door zijn tegenstanders.

U verliet Iran omdat het er voor Afghanen niet veilig is. U kan elk moment gedeporteerd worden naar Afghanistan. Bovendien worden veel Afghanen naar Syrië gestuurd om te gaan vechten. Op een dag werd u opgepakt en gedeporteerd naar Afghanistan samen met uw oom. Jullie bleven ongeveer 3 dagen in Afghanistan en keerden dan terug naar Iran. Uw oom zag geen toekomst meer in Iran en wou met zijn gezin vertrekken. Uw moeder vroeg uw oom om u mee te nemen. U verliet Iran en kwam naar Europa. U verloor onderweg naar hier uw oom met zijn gezin uit het oog. Uw vingerafdrukken werden in Hongarije genomen op 24 december 2014. Op 8 juni 2015 kwam u aan in België en de volgende dag vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw oranje kaart uit Duitsland neer. U verklaart dat uw andere documenten onderweg zijn naar België.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot uw vertrek uit Afghanistan vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie. Bovendien zijn de redenen die u aanhaalt waarom u nu niet naar Afghanistan kan terugkeren daarnaast slechts een vermoeden zonder concrete aanwijzing.

Gezien u verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, en Iran voor u niet als een veilig derde land kan worden gezien, dient uw vrees voor vervolging te worden beoordeeld ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit bezit. De problemen die u in Iran kende worden dan ook, voor het bepalen van uw gegronde vrees, buiten beschouwing gelaten. Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat het door u aangehaald probleem waardoor uw familie destijds Afghanistan ontvluchtte eerder gemeenrechtelijk van aard is. Uw vader zou destijds met het gezin Afghanistan verlaten hebben omwille van een financieel conflict met N.M., de neef van commandant D.A. en daarom niet kunnen terugkeren naar Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 10, 13). Dit probleem heeft echter geen aantoonbare band met de Vluchtelingenconventiewant van private en financiële aard. Het conflict ontstond immers toen N.M. uw vader niet wou betalen voor zijn oogsten die hij leverde. Het conflict zou geëscaleerd zijn en van beide zijden zou er gevochten zijn. Er zijn echter geen aanwijzingen waarom u hierdoor niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. U denkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gevaar loopt omdat D.A. nog leeft (gehoorverslag CGVS, p. 14), andere aanwijzingen heeft u niet. D.A. zou u willen vermoorden omdat uw vader en uw oom zijn neef beschoten hebben voor jullie vertrek uit Afghanistan, zo'n 10 jaar geleden. U weet echter niet of N.M. gedood is of hij de aanslag heeft overleefd. Dit is opmerkelijk. Men zou verwachten dat u dergelijke informatie aan uw tante, de zus van uw vader, gevraagd zou hebben, zij bracht u immers op de hoogte van uw vaders dood toen hij was teruggestuurd naar Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 14). U zou het niet gevraagd hebben omdat uw tante bang was en jullie hierom niet zo nieuwsgierig waren. Men kan aannemen dat iemand die een dierbaar persoon verliest zoals een vader hierover alle details wil weten.

Bovendien had uw vader het u destijds ook kunnen weten en vertellen, daar het de directe aanleiding was voor jullie vertrek uit Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 10). Deze vaststelling ondermijnt ook de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees.

Nergens is er dan ook een indicatie dat u omwille van deze problemen uit het verleden zelf een actuele gegronde vrees voor vervolging dient te lopen. Op de vraag waarom dit element nog steeds een hinderpaal vormt voor uw terugkeer naar Afghanistan verwijst u trouwens eerder naar een andere situatie, namelijk de onveilige situatie in het land (gehoorverslag CGVS, p. 19).

Het CGVS concludeert voorts dat uit uw verklaringen blijkt dat u de algemene onveiligheid in Afghanistan vreest (gehoorverslag CGVS, p. 19). Tevens haalt u aan dat u er niemand meer heeft. Rekening houdend met de door u ingeroepen vluchtmotieven en de actuele situatie in Afghanistan kan redelijkerwijs niet geconcludeerd worden dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie loopt. U bent nooit persoonlijk bedreigd geweest, u verliet Afghanistan toen u nog een kind was (gehoorverslag CGVS, p. 3). Bovendien is het louter verwijzen naar een algemene situatie geen reden om u de vluchtelingenstatus toe te kennen, u dient deze vrees in concreto aan te tonen. Bij het grondig onderzoek van uw vluchtmotieven werd niet alleen rekening gehouden met de verklaringen die u doorheen uw asielprocedure heeft afgelegd, maar werden ook de gegevens uit het administratieve dossier, de algemeen bekende gegevens over uw land van herkomst en alle dienstige stukken in overweging genomen.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht (gehoorverslag CGVS, p. 3). Uit een medisch onderzoek van de Dienst Voogdij is gebleken dat u op 26 juni 2015 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 19.6 jaar met een standaarddeviatie van een 1,5 jaar een goede schatting is. Hieruit blijkt dat u in juni 2015 minstens de leeftijd van 18 jaar had. Hieruit ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties hebt willen misleiden met betrekking tot uw leeftijd en dit om eventuele bijkomende bescherming te bekomen op basis van uw beweerde minderjarigheid.

U legt geen documenten neer die bovenstaande vaststelling kan ombuigen.

Samenvattend kan er worden gesteld dat u niet heeft aangetoond dat u een vrees tot vervolging volgens de Vluchtelingenconventie heeft.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen de door u overgelegde stukken is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin artikel 48/4, §2 onder b van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient u de status van subsidiair beschermde te worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. U komt, op basis van de elementen uit uw dossier, wel in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat beide broers volgens hun verklaringen op hetzelfde ogenblik met het hele gezin naar Iran zouden zijn verhuisd omwille van problemen in hoofde van hun vader. Niettegenstaande er bijgevolg kan van worden uitgegaan dat zij identieke redenen aanhalen die aan de basis van dit vertrek zouden liggen, blijken beiden niet enkel - zoals hoger reeds vastgesteld - een heel ander vluchtrelaas te brengen maar eveneens tegenstrijdige verklaringen af te leggen over hun verblijfplaats in Iran. Verzoekers broer A. verklaarde immers dat het hele gezin na hun vertrek uit Afghanistan in Mashad ging wonen terwijl dit volgens verzoeker in Teheran was. Bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen corrigeert verzoeker zijn verklaringen en stelt dat het gezin eerst een tiental dagen in Mashad verbleef om vervolgens naar Teheran te verhuizen en zijn broer A. in Mashad bleef wonen. Deze aanpassing is duidelijk een poging van verzoeker om zijn verklaringen alsnog in overeenstemming te brengen met de verklaringen van zijn broer A.. A. was immers slechts vijf jaar oud bij het vertrek naar Iran zodat in redelijkheid niet kan worden aangenomen dat het hele gezin na enkele dagen naar Teheran zou vertrekken terwijl zij de vijfjarige A. als enige zouden achterlaten in Mashad. Deze vaststelling alleen al ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen op ernstige wijze. Verzoekers broer verklaarde voorts dat het gezin Afghanistan verlaten had omwille van de problemen die hun vader had met commandant D. A. wiens neef geweigerd had hun vader te betalen voor de aan hem verkochte aardappelen. Verzoeker verklaarde daarentegen dat hun vader een probleem had met N. A. nadat hij geweigerd had verzoekers zus uit te huwelijken aan voornoemde.

De vaststelling dat beide ‘broers’ tegenstrijdige verklaringen afleggen niet enkel over de woonplaats van het gezin in Iran maar eveneens over de redenen van hun vertrek uit Afghanistan doet in ernstige mate verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen. Zo de commissaris-generaal blijkens de aan het verzoekschrift toegevoegde beslissing van verzoekers broer wel geloof hechtte aan diens verklaringen met betrekking tot zijn verblijf in Iran oordeelde de commissaris-generaal terecht dat aan het beweerde verblijf van verzoekers als illegale vluchtelingen in Iran geen enkel geloof kan worden gehecht. Gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheden in beider asielrelazen kunnen - nog daargelaten de ongeloofwaardigheid van de verklaringen - verzoekers niet gevolgd niet worden waar zij stellen dat het profiel van verzoekers broer en dat van hen identiek is.

Waar verzoekers nog stellen dat er geen rekening is gehouden met het principe “eenheid van familie” en het compleet onduidelijk is waarom verzoekers broer wel de subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen en zij niet, dient erop gewezen dat indien in overweging 36 van richtlijn 2011/95 enerzijds wordt beklemtoond dat er rekening dient te worden gehouden met het feit dat gezinsleden van een bedreigde persoon in regel het risico lopen zich ook zelf in een kwetsbare situatie te bevinden, uit artikel 4 van de richtlijn anderzijds niet volgt dat een verzoek om internationale bescherming zonder meer kan worden toegewezen op grond dat een gezinslid van de verzoeker gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Artikel 4, lid 3 van richtlijn 2011/95 gebiedt immers dat elk verzoek op individuele basis wordt beoordeeld (HvJ, C-652/16, *Ahmedbekova*, 4 oktober 2018). Zoals verweerder in zijn verweernota terecht opmerkt dient daarbij rekening te worden gehouden met onder meer alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker *“teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen”*. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat het principe van “eenheid van familie” niet staat ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag, noch in de criteria voor het bekomen van de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder kan bijgevolg worden bijgetreden waar hij stelt dat verzoekers een asielaanvraag hebben ingediend op basis van eigen motieven zodat de commissaris-generaal bezwaarlijk kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met het dossier van verzoekers broer.

Met betrekking tot verzoekers echtgenote stelt de bestreden beslissing nog terecht vast als volgt: *“Er dient nog opgemerkt te worden dat uw vrouw dermate weinig – correcte – informatie wist te beiden dat er getwijfeld kan worden aan haar medewerking tijdens haar gehoren in het kader van haar asielaanvraag. Zo antwoordde zij op de DVZ op de vraag naar haar religie dat ze Sayed– haar etnie – is en dat ze het verschil niet kent tussen religie, etnie en nationaliteit en, vreemd genoeg, uw naam (verklaringen DVZ 15/19599, p. 4). Zo antwoordde ze ook op de vraag naar uw naam met de naam J.S. (verklaringen DVZ 15/19599, p. 6). Op het CGVS noemt zij u echter wel J.H. (CGVS 15/19599, p. 5). Zij ontkent vervolgens dat zij u op de DVZ anders heeft genoemd (CGVS 15/19599, p. 5). Ook jullie zoon noemde zij op DVZ als A.A.S. (verklaringen DVZ 15/19599, p. 8). Zij verklaarde later ook niet te weten in welk land Maidan Wardak, waarvan ze zei dat het uw geboorteprovincie is, ligt maar dat het in de richting van Kaboel ligt. Wanneer haar dan gevraagd werd in welk land Kaboel ligt zei zij eveneens dit niet te weten (verklaringen DVZ 15/19599, p. 6). Dergelijke antwoorden kunnen bezwaarlijk verklaard worden door louter een gebrek aan scholing.”* Dit motief dat steun vindt in de stukken van het administratief dossier en op geen enkele wijze wordt weerlegd door verzoekers wordt door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op wat voorafgaat oordeelde de commissaris-generaal terecht dat verzoeker en zijn echtgenote er niet in slagen hun beweerde regio van herkomst en hun verblijf in Iran in de hoedanigheid van Afghaanse vluchteling op basis van coherente en overtuigende verklaringen aannemelijk te maken. Zij blijven bovendien in gebreke ook maar enig begin van bewijs voor te leggen met betrekking tot hun Afghaanse nationaliteit en hun verblijf in Iran als Afghaanse vluchtelingen. Verzoeker verklaart dat hij in het bezit was van een taskara die hij onderweg naar Europa verloor. Ook zou zijn echtgenote in het bezit zijn geweest van een paspoort dat verzoeker moedwillig vernietigde (gehoorverslag, 2 februari 2017, 21) en dit terwijl het bewijs van identiteit en nationaliteit een essentieel element uitmaakt in iedere procedure. In redelijkheid mag bijgevolg verwacht worden dat verzoeker het belang van dergelijke documenten diende te onderkennen nu hij er van uit kon gaan dat de autoriteiten van het land, waar hij internationale bescherming wenste in te roepen, van hem zouden verlangen de door hem gestelde identiteit, nationaliteit en gevolgde reisroute zo mogelijk met documenten te onderbouwen.

Dat verzoeker moedwillig documenten vernietigde die hun identiteit en nationaliteit zouden kunnen aantonen verhindert verder nog enig geloof te hechten aan hun bewering hun land van herkomst te hebben ontvlucht uit nood aan internationale bescherming en bevestigt het bedrieglijk karakter van hun asielaanvraag.

Dienvolgens kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekers, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoekers maken omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van hun verklaringen omtrent hun herkomst en asielrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Het komt de Raad niet toe om over de verblijfplaats van verzoekers voor hun komst naar België te speculeren, noch of zij afkomstig zijn uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, te meer gezien verzoekers op dit punt uitdrukkelijk werden aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en zij dus veelvuldig de kans hebben gekregen zich toe te lichten. De verwijzingen naar mensenrechtenrapporten in het verzoekschrift zijn dan ook niet nuttig. Het is in de eerste plaats aan de verzoekers om tijdens de procedure hun ware identiteit, nationaliteit en regio of land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers hierin manifest falen.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER